

універсум

www.zu.edu.ua facebook.com/zu.edu.ua t.me/zueduua

№ 2 (211) лютий 2026 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

ДЕНЬ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

20 лютого

20 лютого – дата, що назавжди вписана в історію України болем, мужністю та незламною вірою. Сьогодні ми вшановуємо Героїв Небесної Сотні – тих, хто першим прийняв бій за нашу гідність, європейське майбутнє та право бути господарями на власній землі.

Для Житомирського державного університету імені Івана Франка цей день – про особливу відповідальність. Серед тих, хто вийшов на Майдан, було багато студентів та викладачів. Вони довели: знання та ідеали вартують того, щоб за них боротися. Небесна Сотня стала першим строем у великій битві за незалежність, яка триває і сьогодні.

Ми пам'ятаємо кожного. Пам'ятаємо наших земляків-житомир'ян, чі імена стали символами відваги. Наш обов'язок перед ними – діяти. Кожна успішно складена сесія, кожне наукове відкриття, кожен волонтерський проєкт – це наш внесок у розбудову тієї України, за яку вони віддали життя.

Нехай пам'ять про Героїв Небесної Сотні буде для нас живим джерелом сили. Свігла пам'ять полеглим. Слава українським Героям!

3 повагою – ректор Галина Киричук

Вступна кампанія

З лідером отримуєш більше

Безкоштовні online-курси підготовки до ЄВІ-2026

в Житомирському державному університеті імені Івана Франка

16 лютого 2026 року
Початок роботи курсів (орієнтовно)

Термін навчання: **4 місяці** в (ZOOM)

<https://cutt.ly/DtxTsumU>
Реєстрація за покликанням

Контактні дані:
☎ (096) 388 00 36
(063) 449 09 81
✉ pk@zu.edu.ua

На лютневому засіданні вченої ради університету науковці ЖДУ були відзначені Подяками Верховної Ради України!

За вагомий внесок у розвиток вітчизняної освіти, плідну наукову діяльність та сумлінну працю високими нагородами – Подяками Верховної Ради України – відзначено:

КИРИЧЕНКО Віктора – доктора психологічних наук, професора кафедри соціальної та практичної психології;

ПОРТНИЦЬКУ Наталію – кандидата психологічних наук, завідувача кафедри соціальної та практичної психології;

ФЕЩУКА Володимира – асистента кафедри соціальної та практичної психології;

ЮРЧУК Олену – доктора філологічних наук, завідувача кафедри української та зарубіжної літератури і методик їх навчання.

Це визнання професіоналізму, стійкості та щоденної праці тих, хто тримає освітній та науковий фронт. Щиро вітаємо наших викладачів! Ваші нагороди – це чергове підтвердження того, що Житомирський державний університет імені Івана Франка є потужним центром інтелекту та незламності.

В університетському календарі є особливі дні, коли ми з особливим теплом кажемо «дякуємо» тим, хто щодня створює історію ЖДУ імені Івана Франка. Цього разу, у лютому, ми вшановуємо цілу плеяду ювілярів – професіоналів, які своєю працею, інтелектом та турботою наповнюють життя нашого закладу.

За бездоганну працю, високий професіоналізм та з нагоди ювілею Почесними грамотами ЖДУ відзначені:

БЕРЕЛЕТ Володимир – старший викладач кафедри мистецької освіти;

ТАРАСЕНКО Ганна – прибиральниця службових приміщень бібліотеки;

МАСЛОВСЬКА Марія – комендант гуртожитку №3;

БОРЦОВА Ольга – ліфтер навчального корпусу №4;

ЕРШОВ Володимир – доктор філологічних наук, професор, професор кафедри англійської філології та перекладу;

ПЕЛЕСОК Катерина – сторож навчального корпусу №1;

ЛУПША Ганна – прибиральниця службових приміщень гуртожитку №2;

СОЛОВЕЙ Лідія – сторож навчального корпусу №1;

ШТЕЛЕ Ганна – сторож навчального корпусу №2, №3, гуртожитку №2;

АНТОНОВА Олена – доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

БАРАНОВСЬКА Ірина – прибиральниця службових приміщень

навчального корпусу №4;
БОРЕЙКО Олександр – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

МАСЛО Дмитро – кандидат медичних наук, доцент кафедри медико-біологічних дисциплін;

МОСКАЛЮК Тетяна – комірник адміністративно-господарської частини;

СОКОЛОВСЬКА Світлана – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри германської філології та зарубіжної літератури;

ФАЛЬКОВСЬКА Людмила – старший викладач кафедри соціальної та практичної психології;

ШАХРАЙ Ірина – двірник спорт-комплексу;

БОВСУНІВСЬКА Наталія – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри мистецької освіти;

ВАСИЛЬЄВА Регіна – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри фізики та методики її навчання;

СВИТЕЛЬСЬКИЙ Микола – кандидат сільськогосподарських наук, доцент, доцент кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття;

ВИСКУШЕНКО Світлана – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри англійської філології та перекладу;

КРОТЮК Катерина – доктор філософії, асистент кафедри соціальної та практичної психології.

Бажаємо нашим ювілярам невичерпної енергії, міцного здоров'я, родинного тепла та мирного неба. Нехай робота приносить лише задоволення, а життя дарує сотні приводів для радості!

Відділ кадрів, пресслужба університету
<https://www.facebook.com/photo?fbid=1522134579919188&set=pcb.1522139239918722>
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1522145513251428&set=pcb.1522147089917937>

Чотири роки як триває ЛЮТИЙ

24.02.2022 розділив наше життя на до та після. Чотири роки великої війни, великого болю і ще більшої мужності. Це час, за який ми навчилися працювати під звуки сирен, проводити лекції в укриттях та замість звичних наукових приладів тримати в руках волонтерські пакунки або зброю.

Дванадцять років тому ми вперше по-справжньому відчули присмак свободи - він був змішаний із димом покришок та присмаком заліза. Це був рік, коли ми переросли свій страх. Ми зрозуміли: бути вільним - це не привілей, це важка, щоденна праця серця. Ми вже давно не рахуємо дні календарями. Ми рахуємо їх шрамами на землі та на зболених душах. Минає 1461 день нашої спільної боротьби. Ми схиляємо голови в глибокій пошані перед пам'яттю тих, хто віддав найдорожче за нашу свободу. Серед них - наші студенти та випускники. Їхні імена назавжди вписані в історію Житомирського державного університету імені Івана Франка та в історію нової України. Ми пам'ятаємо кожного.

Ці чотири роки стали іспитом на нашу людяність та професійність. Попри все, ЖДУ імені Івана Франка не зупинився ні на мить. Ми продовжуємо навчати, досліджувати та творити. Освіта - це наша стратегічна зброя. Знання - це наш щит. Поки ми вчимося і розвиваємося, ми непереможні. Кожна написана курсова, кожне наукове відкриття, кожна волонтерська ініціатива - це наш спільний внесок у наближення перемоги.

Я дякую кожному з вас за стійкість. Дякую за те, що обрали ЖДУ, за те, що залишаєтеся вірними своїй країні та своєму покликанню. Ми стали міцнішими, ми стали згуртованішими.

Попереду ще багато роботи, але ми знаємо, за що стоїмо. Ми стоїмо за наше право жити на своїй землі, говорити своєю мовою і розвивати свою науку.

Віримо в Збройні Сили України! Працюємо заради майбутнього! Разом до Перемоги!

3 повагою та вірою у кожного з вас - Галина Киричук.

Освіта,
що змінює
ЖИТТЯ

ЖДУ – у Державному реєстрі наукових установ

Друзі, маємо офіційну перемогу! Згідно з наказом МОН №141 від 02.02.2026 р. наш університет отримав статус установи, якій надається особлива підтримка держави. Це визнання нашого наукового рівня на найвищому щаблі!

Цей реєстр підтверджує, що університет проводить наукову діяльність на високому рівні. Потрапляння до нього відкриває наступні можливості:

- **Податкові пільги:** Університети в цьому реєстрі звільняються від сплати земельного податку за земельні ділянки, на яких розташовані їхні навчальні та наукові корпуси.
- **Звільнення від мита:** При закупівлі наукового обладнання, приладів та витратних матеріалів з-за кордону для власних наукових потреб установа звільняється від сплати ввізного мита та ПДВ (згідно з Податковим та Митним кодексами України).
- **Грантова підтримка:** Наявність закладу в реєстрі часто є

обов'язковою умовою для участі в конкурсах на отримання державного цільового фінансування та грантів Національного фонду досліджень України (НФДУ).

- Чому це важливо і що це дає нашому університету? Це не просто престиж, це — «паливо» для нашого розвитку на найближчі роки:
- **Потужна фінансова підтримка:** Ми отримуємо пріоритетне право на державне фінансування наукових проєктів та грантів.
- **Оновлення лабораторій:** Завдяки податковим пільгам на ввезення сучасного обладнання, наші дослідники та студенти працюватимуть із технологіями майбутнього.
- **Розвиток для молоді:** Це ще більше можливостей для

студентських стартапів, аспірантських досліджень та міжнародних стажувань.

- **Статус і стабільність:** Держава гарантує підтримку нашої наукової інфраструктури, що робить ЖДУ надійним партнером для світових університетів.
- Наша гордість — це люди! Цей статус — заслуга кожного викладача, науковця та працівника університету. Дякую нашому колективу за невтомну працю, за кожен патент, за кожну статтю та за віру в рідний університет. Ви — інтелектуальне серце Житомирщини!
- Ми впевнено дивимось в майбутнє. Ми знаємо свою силу. Ми — ЖДУ імені Івана Франка!

Галина Киричук

Професор ЖДУ – серед найкращих талантів України!

Ми знали це завжди, а тепер це офіційно підтвердив KSE Foundation! Доктор фізико-математичних наук, професор кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики Євген Севостьянов став переможцем програми Talents for Ukraine у категорії «Наука».

Професор Євген Севостьянов –
лауреат програми
TALENTS FOR UKRAINE

Євген Севостьянов – фахівець світового рівня з геометричної теорії функцій і відображень. Його науковий доробок вражає: понад 220 праць, 174 з яких індексуються у престижній базі Scopus, монографія, яка видана у всесвітньо відомому видавництві Springer. Проте головним досягненням професора є створення та керівництво Житомирською науковою школою теорії функцій та відображень і лабораторією комплексного аналізу. Під його наставництвом зростає нове покоління українських математиків, що забезпечує тяглість наукових традицій та

розвиток інноваційних підходів у точних науках. Професор Севостьянов отримав грант на розвиток своїх досліджень. Це – інвестиція в інтелект, який змінює світ прямо зараз у нашому університеті! Talents for Ukraine – це ініціатива Київської школи економіки з бюджетом у \$1,000,000, яка шукає по всій країні харизматичних та талановитих людей, здатних відбудувати Україну. Пишаємось вами, пане Євгене! Ви – приклад того, як українська наука залишається сучасною, потужною та визнаною світом. Пресслужба університету

Делегація Фонду Президента України з підтримки освіти, науки та спорту у ЖДУ

З робочим візитом 4 лютого до університету завітали: **Ольга Будник** - радниця-уповноважена Президента України з питань Фонду Президента з підтримки освіти, науки та спорту; **Юрій Петрушенко** - директор Фонду; **Наталія Осипович** - директорка Департаменту освіти і науки Житомирської ОДА. Програма візиту була насиченою та продуктивною: гості презентували оновлену стратегію Фонду на 2026 рік та взяли участь у ґрунтовній дискусії з адміністрацією університету та Європейського наукового ліцею в Житомирі. Під час зустрічі Ольга Будник презентувала ключову новацію Фонду –

концепцію «Шлях розвитку талантів». Ця програма базується на масштабному дослідженні мотивації молоді та спрямована на створення в Україні умов, що не поступаються світовим стандартам. Ключовим етапом візиту стала професійна дискусія, у якій взяли участь ректор Галина Киричук, проректори Наталія Бовсуновська, Володимир Караванський та директор Наукового ліцею ЖДУ Віктор Рудніцький. Обговорили механізми виявлення обдарованих дітей та їхній подальший супровід у науковій і професійній діяльності. Під час обміну думками адміністрація ліцею презентувала свої підходи до роботи з обдарованими старшокласниками, а керівництво університету – досвід

інтеграції ліцеїстів у наукове життя вищої школи. Візит став для гостей вагомим аргументом на користь того, чому ЖДУ імені Івана Франка стабільно утримує лідерство в освітньому просторі регіону. Візитерам представили технологічну екосистему закладу: від сучасних лабораторних комплексів до гнучких освітніх програм. Сьогодні ЖДУ – це не просто освітня установа у класичному розумінні, а потужний науково-інтелектуальний центр повного циклу, де створюється безперервна траєкторія успіху. Унікальна перевага нашого університету: Він став місцем, де формується майбутнє ще із закладів середньої освіти. Понад 50% наших освітніх програм – це педагогічні спеціальності.

ЖДУ виступає потужним майданчиком для підготовки фахівців високих технологій, природничих наук та класичних дисциплін. Здійснюється професійний супровід через систему моніторингу потреб шкіл та підвищення кваліфікації вчителів. Ґрунтовна матеріально-технічна база та сучасні лабораторії дозволяють студентам не просто навчатися, а проводити реальні практичні дослідження світового рівня. Спільна робота з Фондом Президента відкриває нові горизонти для наших студентів та науковців, зміцнюючи інтелектуальний капітал України.

Пресслужба університету

Відеозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/reel/1643511316993387>

Вдосконалення управлінських компетенцій

Команда Житомирського державного університету імені Івана Франка продовжує вдосконалювати управлінські компетенції задля розвитку вищої освіти України!

З 3 по 6 лютого 2026 року в Києві на базі Маріупольського державного університету відбувся Модуль 3 «Управління персоналом» у межах Програми професійного розвитку академічних менеджерів.

Цей інтенсив є частиною масштабного проекту Світового Банку «UIHERP – Ukraine Improving Higher Education for Results Project», що реалізується Міністерством освіти і науки України спільно з British Council Ukraine.

Нашу команду представили: Галина Киричук, Вікторія Жуковська, Володимир Чумак, Олексій Башманівський, Світлана Постова, Олена Анічкіна, Андрій Лайчук.

Про програму та локацію. Навчання проходило у Civic Centre МДУ в Києві. Координаторкою локації виступила в.о. ректора Маріупольського державного університету Тетяна Марена — експертка, чий досвід у міжнародній співпраці та Альянсі Transform4Europe надихає на нові звернення.

Чотири дні інтенсивної роботи включали: тренди та основи HRM: розбір сучасних

підходів до управління людьми зі Світланою Цимбалюк; оцінювання та розвиток: сесії з управління результатами та побудови кар'єрних траєкторій; мотивація та інклюзія: обговорення рівних можливостей, добробуту та залученості персоналу в академічному середовищі; командна взаємодія: практичні кейси, нетворкінг та розробка стратегічних завдань.

Окремий фокус — «Розмова про політику» за участі Андрія Бутенко та Олени Єременко та спілкування з практиками – Ларисою Шаульською, що дозволяє синхронізувати розвиток нашого університету з загальнодержавними освітніми трендами.

Дякуємо організаторам за високий рівень підготовки та можливість професійної дискусії! Працюємо далі, впроваджуючи отримані знання в життя нашого рідного університету.

Дякуємо ЗСУ за можливість навчатися, працювати та будувати майбутнє!

Галина Киричук

Інтернаціоналізація вищої освіти

VI Зимова школа «Інтернаціоналізація вищої освіти: інструменти, кейси, університетська підтримка та кращі практики» відбулася 12–14 лютого 2026 року в Ужгородському національному університеті.

Для мене ця подія стала важливим майданчиком фахової розмови про те, як сьогодні вибудувати міжнародну діяльність університету на персональному, командному та інституційному рівнях.

День 1 був присвячений прикладним аспектам інтернаціоналізації. Обговорили наукову дипломатію як формат присутності українських університетів у глобальному академічному просторі, заходи Baltic University Programme, досвід участі у програмі INTERREG та роль Twinning у посиленні інституційної спроможності ЗВО.

День 2 зосередився на конкретних інструментах: COIL Project Management, можливості отримання стипендій і грантів Міжнародного Вишеградського фонду, індивідуальні та інституційні формати академічної мобільності.

Обговорили діаспорні інструменти

підтримки міжнародної співпраці та стратегічні підходи до інтеграції локальних курсів у глобальний контекст.

Особливо нагальна тема «Як не згоріти, запалюючи інших?» дала можливість чесно поговорити про професійне вигорання, межі та відновлення викладача й управлінця в умовах постійного навантаження та стресу.

День 3 був присвячений міжнародним індивідуальним стипендіям і грантам у сфері освіти та науки, презентації концепцій мікропроектів учасників панельної дискусії «Стратегічні пріоритети в інтернаціоналізації ЗВО України».

Програма школи була насиченою реальними кейсами та орієнтованою на практичний результат. Дякую організаторам і всім спікерам за професійну дискусію, відкритість та готовність ділитися досвідом!

Вікторія Жуковська

Лауреатка стипендії Президента України

Діна Козлова, студентка І курсу ННІ іноземної філології, стала лауреатом стипендії Президента України.

Цю престижну відзнаку Діна отримала за блискучу перемогу у Всеукраїнському конкурсі-захисті науково-дослідницьких робіт МАН України (2024–2025 н.р.). Тепер талановита дослідниця опановує фах викладача англійської мови та зарубіжної літератури у стінах нашого університету.

Журналістка редакції університетської газети зустрілася з Діною та поставила низку запитань. Ось про що була розмова:

– Який момент у підготовці до конкурсу МАН став для Вас найважливішим і чому саме він запам'ятався?

– Свій науковий шлях я розпочала ще у 2023 році, коли мені запропонували взяти участь у конкурсі-захисті науково-дослідницьких робіт учнів-членів МАН України. Відтоді я почала активну наукову працю у своєму навчальному закладі. У 2024 році я виборолала 3 місце на всеукраїнському рівні, а у 2025 посіла 2 абсолютне місце. Тема мого дослідження, з яким я здобула високу перемогу, надзвичайно актуальна наразі, коли штучний інтелект стає все більше популярним серед усіх учасників освітнього процесу. Актуальність роботи збігалася з моєю зацікавленістю до цієї теми, тому сам дослідницький процес, постійне обговорення різних сторін проблеми залежності і прокрастинації від ШІ, розробка заходів запобігання цим процесам та участь в наукових конференціях з презентацією моїх результатів дослідження запам'яталися найбільше. Такий масштабний процес неможливо описати за один раз, і це якраз приносить справжні спогади і радість.

– Що для Вас означає перемога у Всеукраїнському конкурсі-захисті науково-

дослідницьких робіт МАН України?

– Перемогою я показала самій собі, що старанна праця завжди винагороджується і приносить не тільки разовий наслідок – нагороду, а й досвід, який можна пронести ще через роки. Це був захопливий шлях наукових звершень та перемог, тому я була рада його пройти зі своїми батьками та науково-педагогічним складом навчального закладу, де здобувала повну середню освіту.

– Чому Ви вирішили продовжити свій шлях саме в ЖДУ імені Івана Франка після перемоги на національному рівні? Які враження у Вас від навчання на першому курсі ННІ іноземної філології та опанування спеціальності викладача англійської мови і зарубіжної літератури?

– Насправді, перемога на національному рівні не стосувалася вибору навчального закладу. Так як я хотіла здобувати вищу освіту у своєму рідному місті, то обрала саме ЖДУ імені Івана Франка, тому що мріяла стати вчителем англійської мови. Сама професія вчителя мені дуже подобається, тому прагну в нашому університеті отримати необхідний багаж знань, вміння та навичок для майбутнього викладання і тьюторинга.

– Над якими новими ідеями чи дослідницькими напрямками Ви плануєте працювати найближчим часом?

– Поступово рухаюся шляхом підготовки до написання курсової роботи на старших курсах навчання. Вже роздумую над вибором актуальної теми чи сфери дослідження, яка б була пов'язана з моєю спеціалізацією, а також була б цікавою особисто для мене.

Вікторія Бордюк

Розширення академічної мобільності

Студенти навчаються у Вінниці

ЖДУ імені Івана Франка розширює кордони академічної мобільності. Цього разу ми радо вітаємо у нашій родині студентів-географів із Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського!

Зустріч-знайомство учасників та координаторів програми академічної мобільності відбулася 9 лютого. Пройшла вона у теплій атмосфері за участі представників адміністрацій та гарантів освітніх програм обох вишів. Світлана Кулявик, начальник відділу міжнародних та регіональних зв'язків ЖДУ, Руслана Романюк, декан природничого факультету ЖДУ, та Олександр Матвійчук, декан природничо-географічного факультету ВДПУ, разом із колегами-координаторами вже обговорили подальші плани на спільні наукові та освітні проекти.

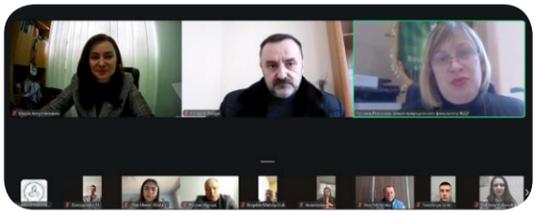
Протягом семестру на нашій бакалаврській ОП «Середня освіта (Географія)» будуть навчатися, опановуючи вибірковий курс «Історична географія з основами етнографії» двоє здобувачів освіти (Бортюк Аріна і Назаренко Анастасія) схожої освітньої програми – «Середня освіта. Географія. Краєзнавчо-туристична робота».

Двоє студентів магістратури ВДПУ (Кв'ятковська Марія, ОП «Середня освіта. Географія. Краєзнавчо-туристична робота», і Кулебякін Олександр, ОП «Науки про Землю. Конструктивна географія») будуть вивчати разом зі студентами нашого університету таку дисципліну як «Екобезпечні технології природокористування».

Для студентів — це не просто нові знання, а апробація інших методик навчання; нові знайомства та професійна комунікація; можливість відчути вайб іншого університету, не виходячи з дому (завдяки онлайн-формату).

Студенти вже познайомилися з викладачами, розібралися з розкладом у системі «Деканат» і готові до старту!

Бажаємо вінничанам успішного семестру в ЖДУ, а обом університетам — міцного партнерства!

Студенти навчаються у Луцьку

ЖДУ продовжує активно розширювати мережу академічної мобільності, створюючи нові можливості для професійного зростання своїх студентів у співпраці з провідними закладами вищої освіти України.

4 лютого відбулася онлайн-зустріч учасників та координаторів програми академічної мобільності, що реалізується в межах угоди між ЖДУ та Луцьким національним технічним університетом (ЛНТУ). Проект орієнтований на здобувачів бакалаврських освітніх програм спеціальності «Агрономія».

Зустріч розпочалася з вітальних слів представників адміністрацій обох університетів:

Світлана Кулявик, начальник відділу міжнародних та регіональних зв'язків ЖДУ;

Руслана Романюк, декан природничого факультету ЖДУ;

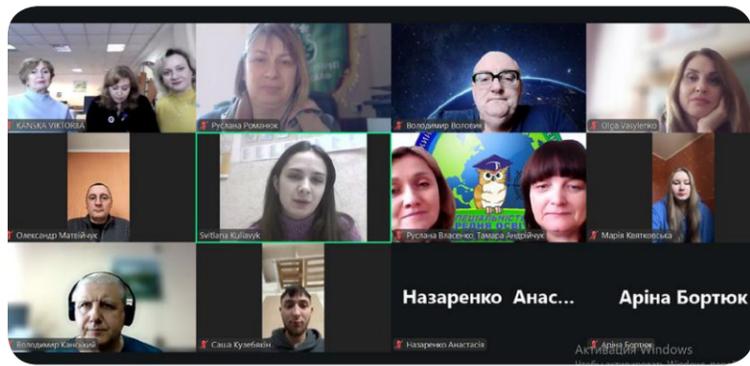
Руслан Кірчук, декан факультету аграрних технологій та екології ЛНТУ.

Координатор мобільності, заступник декана ЛНТУ з партнерства Марія Августинівна, детально ознайомила присутніх з алгоритмом організації навчання франківців у Луцьку. Студенти мали нагоду віртуально познайомитися з майбутніми викладачами та завідувачем кафедри, де вони опановуватимуть тонкощі сучасної агрономії.

Представники ЖДУ висловили готовність до активного фахового діалогу. В.о.завідувача кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття Людмила Константиненко та гарант освітньої програми «Тепличне господарство» Богдан Матвійчук запевнили, що Житомирська школа агрономії радо поділиться унікальним досвідом підготовки фахівців зі здобувачами освіти з Луцька.

Головними дійовими особами зустрічі стали самі студенти обох університетів. Для них академічна мобільність — це не просто зміна навчальних аудиторій, це: апробація нових методик навчання; доступ до альтернативної наукової бази та іншого бачення професії; розвиток soft skills: комунікації, адаптивності та лідерства; професійний нетворкінг серед майбутніх аграріїв України.

Бажаємо нашим студентам та колегам із Луцька плідної співпраці, нових відкриттів та успішного реалізації всіх освітніх планів!

Студенти навчаються у Рівному

Днями команди ЖДУ імені Івана Франка та Рівненського державного гуманітарного університету зустрілися, щоб дати старт крутому проєкту для магістрантів-першокурсників!

У програмі беруть участь магістри освітніх програм: «Філософія та феноменологія духовного досвіду людини» та «Середня освіта (Історія та громадянська освіта)».

Представники обох університетів – Оксана Петренко (проректор з інноваційної діяльності та міжнародного співробітництва РДГУ), Олександр Жуковський (декан факультет історії, права та публічного управління ЖДУ), Ірина Панчук (декан факультету історії, політології та міжнародних відносин РДГУ) та Наталія Ковтун (завідувач кафедри філософії та політології ЖДУ) – узгодили дорожню карту співпраці. Це той випадок, коли два потужні заклади об'єднуються, щоб надати студентам максимум можливостей.

Наші викладачі (Ольга Білобровець та Олександр Максимов) спільно із колегами з Рівного (Інною Мартинчук, Романом Крет, Оксаною Кундеус та Оленою Ставицькою) презентували унікальні дисципліни. Це будуть курси, які дозволять подивитися на філософію та історію під новим кутом.

Найважливіше – це очікування самих студентів. Марія Соколовська, Катерина Стрільчук, Олександра Борис, Іван Байда та Олександр Нижник вже висловили свої міркування і очікування щодо реалізації програми академічної мобільності. Для них мобільність – це шанс вийти за межі однієї аудиторії та розширити свій науковий світогляд.

Пишаємося тим, що наші магістранти стають частиною великої університетської родини України!

Пресслужба університету

Житомирський державний університет імені Івана Франка та Рівненський державний гуманітарний університет реалізують спільну програму академічної мобільності з філософії та історії

Тріумф студента ЖДУ на міжнародній арені!

Поки весь світ змагається за інтелектуальне лідерство, наші студенти доводять, що українська математична школа – одна з найсильніших на планеті.

Студент 3 курсу фізико-математичного факультету Артем Жарчинський здобув золоту відзнаку та виборів національну першість у престижному міжнародному змаганні International Youth Math Challenge (IYMC)!

Масштаби змагань вражають: 110+ країн-учасниць; майже 10 000 претендентів зі всього світу; лише 119 золотих відзнак на всю планету – і одна з них в Житомирському державному університеті!

Артем пройшов три виснажливі етапи: від кваліфікації у листопаді до фінального інтелектуального бою 19 лютого. Він презентував не лише власні знання, а й захищав честь нашого університету та Житомирського міського центру науково-технічної творчості учнівської молоді (ЖМЦНТТУМ), де він уже сам надихає учнів 7-8 класів підкорювати олімпіадні вершини.

Найбільш зворушливою частиною цього успіху є умови, у яких він гартувався. Артем згадує: «Пишучи в укріпті кваліфікаційний раунд, я й подумати не міг, що зможу вибороти настільки високі здобутки. Дякую університету та керівництву ЖМЦНТТУМ за мотивацію. Але найголовніше – дякую коханій дружині Діані за підтримку, за ті чашки чаю опівночі, коли я тренувався рахувати цифри великих факторіалів чи в двадцятьє переписувати складні наукові статті...».

Це історія про те, що справжній талант і наполегливість сильніші за будь-які обставини. Коли за спиною підтримка рідних та рідного університету – можливо все.

Вітаємо Артема з цим історичним результатом!

Пишаємося, що в стінах ЖДУ навчаються люди, які стають обличчям української науки у світі.

Пресслужба університету

Чемпіонат з вільної та греко-римської боротьби

Спортивний зал нашого університету 6 лютого перетворився на епіцентр незламності та спортивної майстерності. Ми мали честь приймати чемпіонат Житомирської області з вільної та греко-римської боротьби, який зібрав рекордну кількість учасників — 270 атлетів з усієї області! Вперше на килим вийшли курсанти Житомирського військового інституту ім. С. П. Корольова!

Ця подія стала історичною для регіону, адже вперше в межах одного чемпіонату об'єдналися три стилі: вільна боротьба (чоловіки та жінки) та греко-римська боротьба. Підтримати молодих спортсменів завітали легенди світового спорту, чії імена викарбувані в олімпійській історії: Жан Беленюк — Олімпійський чемпіон Токіо-2020, Ельбрус Тедеєв — Олімпійський чемпіон Афіни-2004 та В'ячеслав Олійник — перший Олімпійський чемпіон незалежної України (Атланта-1996).

Символічно, що відкриття співпало зі стартом Зимових Олімпійських ігор в Італії — під гімн НОК у нашому залі замайорів Олімпійський прапор.

Важливою частиною церемонії стало відзначення професіоналів галузі. Михайлу Христовову було вручено державну нагороду «Заслужений працівник фізичної культури і спорту України». Особливі оплески лунали для Ярослава Кравчука, директора Житомирської ДЮСШ з боротьби, якого нагородили відзнакою «За заслуги» за особисту мужність, виявлену під час захисту державного суверенітету України.

Результати чемпіонату

продемонстрували зразкову підготовку атлетів у всіх громадах Житомирщини.

У віковій групі U23 справжній тріумф святкували представники Коростеня, які вбороли загальнокомандне золото; срібні та бронзові нагороди розділили Звягель та Житомир відповідно. Серед чоловіків лідерство утримує Житомир (264 очки), за яким на п'єдесталі розташувалися Звягель та Коростень. Останній зумів обійти Бердичів у безкомпромісній боротьбі за бронзу завдяки успіхам важковаговиків.

Категорія U17 відзначилася не меншими пристрастями.

Звягельські борчині впевнено очолили рейтинг, залишивши позаду команди Малина та Житомирщини.

У юніорів пальма першості дісталася бердичівській школі боротьби (210 очок), друге місце посів Звягель, а третє — Коростень. Високий рівень конкуренції також підтвердили атлети з Олевська, Радомишля та Лугин.

Пресслужба університету

Фотозвіт за посиланням: <https://www.facebook.com/photo/?fbid=1504709134995066&set=pcb.1504718571660789>

Відео за посиланням: <https://www.facebook.com/reel/88763727077527>

УВАГА! КОНКУРС ЖУРНАЛІСТСЬКИХ ТВОРІВ!

Ще на початку лютого, коли підходив до завершення четвертий рік повномасштабної війни, редакція газети «Універсум» та кафедра журналістики, реклами та PR вирішили провести конкурс студентських, та й не тільки студентських, творів різного жанру про війну, про наше сприйняття цих трагічних подій.

У соціальних мережах було поширене оголошення про конкурс та його умови. Ми запропонували студентам усіх спеціальностей та усім охочим написати журналістський твір (есеї/статтю/роздуми/тощо) на тему: «Як мене та мою родину змінила війна». Окрім того, я пообіцяв надрукувати роботи на сторінках газети «Універсум».

Студенти повернулись із зимових вакацій, почали потихеньку надсилати роботи. Було приємно, що до

конкурсу залучились й учні нашого ліцею.

Шановні читачі, знайомтеся із доробками ліцеїстів та студентів, обирайте. Прізвище та ім'я автора матеріалу, який вам сподобався, надсилайте чи на електронну адресу a.bliznjuk.zt@gmail.com, чи повідомленням на телефон: 097-322-09-50, чи у Телеграм, Viber, FB, Signal, WhatsApp на моє ім'я. У наступному номері газети буде оголошено підсумки.

Редактор Андрій Близняк

Як мене та мою родину змінила війна

Війна приходить без запрошення і змінює життя так швидко, що людина не встигає зрозуміти, коли саме все стало іншим. Вона змінює не лише міста і вулиці — вона змінює людей, їхні думки, звички, мрії та цінності. Моя родина теж відчувала ці зміни на собі.

До цього наше життя було звичайним і передбачуваним. Ми планували майбутнє і не замислювалися, наскільки крихким може бути мир.

З початком війни відчуття безпеки зникло: замість планів з'явилися тривога і невідомість. Ми навчилися цінувати прості речі — тишу, світло в домі та звичайний спокійний ранок.

Особливо змінилися наші стосунки в родині. Раніше кожен жив у своєму ритмі: робота, навчання, справи, телефони, поспіх. Ми часто були поруч фізично, але не завжди по-справжньому разом. Тепер ми більше цінуємо моменти, коли всі вдома, спільні вечери та прості розмови. Ми зрозуміли, що найцінніше — це бути поруч.

Попри біль і труднощі, війна навчила нас підтримувати одне одного і вірити в краще. Ми стали сильнішими та почали більше цінувати родину і кожен спокійний день.

Дар'я Мянвська

«Ми не починали цю війну, але маємо її закінчити...»

Мені випала нагода поспілкуватися з Юрієм, військовослужбовцем 95-ї десантно-штурмової бригади, який з 2016 року служив у ЗСУ. Він розповів про свій шлях від АТО до повномасштабного вторгнення, про важливі уроки війни та про те, як вона змінила його життя, цінності та ставлення до майбутнього.

— Як давно ти в армії? Пішов добровольцем чи за призовом?

— Службу розпочав у 2016 році в славетній 95-й десантно-штурмовій бригаді на посаді механіка. Потім був на посаді гранатометника. Мій вибір був свідомий — я підписав контракт!

— Де ти проходив службу, який у тебе рід військ та яку посаду ти обіймав?

— Рід військ тоді був ВДВ, але з приходом на посаду генерала Забродського, рід військ змінив назву на ДШВ (десантно-штурмові війська). І вважаю, що це правильно. Ми маємо позбуватися всього радянського і російського, бо воно несе смерть. Якщо брати АТО/ООС, моєю першою ротацією було місто Новгородське (зараз Нью-Йорк). Потім була Авдіївка, виїзд у Мелітополь, коли Порошенко ввів військовий стан, Станиця Луганська, Сіверодонецьк, виїзд під Крим у Генічеськ.

— Які міста чи напрямки тобі довелося захищати під час повномасштабної війни?

— Наша бригада у 2021 році виїхала на чергову ротацію в Донецьку область, під Горлівку, смт. Північне. На початку 2022 року я продовжив свій контракт із бригадою ще на рік — до 2023 року. 24 лютого 2022 року я пам'ятаю дуже

добре. Цей ранок в Україні ніхто не забуде — від дорослих до дітей.

22–23 лютого в нашій бригаді вже були хлопці «На щиті». 24 лютого я перебував на спостережному пункті, моя зміна з побратимом була до 5 години ранку. Ми вже налаштувалися на відпочинок і мали зробити контрольний обхід позиції та спостереження. Наш ВОП (взводний опорний пункт – А.Л.) знаходився від СП (спостережного пункту – А.Л.), де ми перебували, приблизно за 300 метрів.

О 04:30 ранку я почув швидкі кроки — наче хтось біг і наближався до нас з побратимом. Ми привели зброю в бойову готовність і готувалися до нападу. Але почули голоси своїх побратимів, які наближались до нашої позиції: «Хлопці, свої. Війна почалась».

Це не було несподіванкою для мене, бо від «країни 404» варто було такого очікувати. Через деякий час, максимум через 10–15 днів, ми вирушили на Ізюмський напрямок. Він був стратегічним, бо відкривав шлях росіянам до Краматорсько-Костянтинівської агломерації, до найбільших міст Донеччини: Слов'янська, Краматорська, Костянтинівки.

На Ізюмському напрямку ми захищали населені пункти Велика Комишуваха, Довгеньке, намагалися штурмувати село Кам'янка, але спроби були марними — в агресора було значне угруповання в цьому селі. Тому ми зайняли оборону села Довгеньке. Втратами особового складу і великим героїзмом нашого незламного народу ми втримали цей напрямок.

— Як початок війни змінив твоє життя — як військового і як людини?

— Війна змінила всіх. Я не став винятком! Життєві цінності стали більш значущими. Для мене найвищими цінностями були життя, здоров'я, кохання. Для когось — матеріальні цінності є головними в житті. Для мене під час війни ключовим фактором стала людяність, віра нашого народу і те, як ми об'єдналися заради перемоги. Це була найвища цінність.

— Чи пам'ятаєш ти свої емоції в перші дні вторгнення?

— Я не дуже емоційна людина. Життя навчило не піддаватися емоціям. Звісно, вони були, але стримані. Армія вчить стриманості! Ми мали бути готовими до війни, маючи такого сусіда. Це неодноразово показувала історія, але висновків ми так і не зробили, за що і платимо занадто дорожню ціну.

Які були емоції? Це страх і переживання за близьких, які залишилися в Житомирі. Я відразу зателефонував мамі і дітям. Ліній мобільного оператора було зайняті. Через енну кількість разів мама була слухавку — біля неї вже був брат, який відвіз її в безпечне місце, умовно безпечно, бо, мабуть, такого місця не існувало.

Потім зателефонував дітям. У мене двоє дітей від першого шлюбу, розлучилися під час АТО — так склалося життя. Дітям запропонував виїхати за кордон, але почув тверду відповідь від десятирічної доньки і семирічного сина: «Тато, ми залишаємося в Україні. І це не обговорюється».

Ці слова були неймовірними! У той момент я відчув гордість, що виховав і виховую патріотів. Бо ми всі там заради наших дітей, нашої країни. Я — українець. Це моя земля. Я тут народився. Тут народилися мої батьки, пращури, діти.

Часто чую питання: «Чого ми воюємо? Заради чого?». Відповідь одна — зрозумієте, коли програємо. Справа не в території, про які казав лисий шизофренік з кремля. Його мета — знищити нас як націю.

— Що під час війни виявилось для тебе несподіваним?

— Війна відкриває людей по-іншому. Ті, кого я вважав еталоном людяності, справедливості, правди — виявилися фальшивками. Люди гарно маскувалися, вдало грали ролі, перевтілювалися, змінювали маски, грали в свої ігри. Це було розчаруванням. Війна відкрила очі і показала хто є хто.

Щодо суспільства — здивувала наша згуртованість, жага до перемоги, єдність. Але зараз уже такого немає. Наша біда в тому, що ми об'єднуємося на певний період: Помаранчева революція, Революція Гідності, початок АТО,

повномасштабне вторгнення «країни 404». Потім єдність кудись зникає, як, наприклад, зараз. Якщо ми не зрозуміємо, що наша сила в єдності — ми програємо. Чого перестала існувати Київська Русь? На мою думку, один із факторів — відсутність єдності.

— Як служба вплинула на твої цінності?

— Таких, як я, часто називають старомодними. У мене є життєві принципи, яких я буду вірний до кінця життя. Зрадити їх — це, в першу чергу, зрадити себе!

Я більше почав цінувати життя і близьких людей. Я в повному обсязі зрозумів слово «жити» і «життя», «кохати» і «чекати». За період війни я зустрів людину, яка стала для мене веселішою, навчила по-новому жити, щиро посміхатися, зробила мої засмучені очі по-справжньому щасливими, вдихнула в мене нове життя. Людина, з якою я пізнав мир у розпал війни. Людина, яка збирала моє серце і душу по молекулах.

Віра в Бога, кохання, близькі люди не дали мені зламатися в найважчі моменти життя і війни. Служба по-різному впливає на людей. Головне — бути людиною і залишатися нею.

— Про що ти думаєш, коли уявляєш життя після перемоги?

— Про що я думаю? Головна думка зараз у моїй голові — ми не починали війну, але маємо її закінчити, щоб вона не дісталася у спадок нашим дітям та онукам!

Про що буду думати після перемоги? У душі буде радість, але для мене вона буде прихованою, таємною. Перемога буде просочена кров'ю українських патріотів, сльозами матерів, дружин, дітей. Зі сльозами особисто в мене на очах.

Кажуть, чоловіки не плачуть. Плачуть — у більшості випадків у душі. Але й на щок раз кожен бувають сльози, які будуть в мене після перемоги. В думках після перемоги я уявляю квітучу, незламну і заможну Україну, яку ми залишимо нашим дітям!

Анастасія Ломоносова

Як мене та мою родину змінила війна

24 лютого 2022 року — цей день залишиться в пам'яті на завжди.

Тоді я навчалась у восьмому класі і жила звичайним життям підлітка. Наше життя було спокійним і звичним. Ми будували плани, раділи дрібницям і не задумувалися над тим, наскільки важливими є мир і безпека.

За день до війни я збрала портфель до школи, як завжди. Здавалося, що завтра буде звичайний навчальний день.

Зранку мене розбудив гучний шум «чогось». Пролетіла думка, що це може бути ракета, але одразу ж заспокоїла себе тим, що це звичайний літак. Невдовзі в мою кімнату зайшла мама, її вираз обличчя був наляканий і з її уст пролунало слово, якого ми всі так боялись і чули лише в книжках з історії — «війна...».

У той момент я ще не до

кінця розуміла, що це означає. Відчай, страх, паніка. Всі кудись їдуть. На дорогах затороки, а в заправках черги. Тато наполягає на тому, щоб мама забирала нас з сестрою та їхала за кордон. Мама категорично відмовилась залишити країну і ми стали жити разом з війською. Спимо в одязі, постійні новини по телебаченню, але найголовніше те, що ми боїмося за тата.

Тато поїхав до військомату, щоб стати на захист держави, але його відмовили, так як у нього було втрачено військово-військовий квиток. Проте це його не зупинило. Він поїхав ще раз і знову відмовою.

Звільнення Київщини нам дало великий ковток повітря. Ми стали звикати до звуків сирен, до шуму у небі. Тато поїхав відбудувати Київщину, бо до війни це була його основна робота. Ніби все стало трошки налагоджуватись.

Зима 2023. Спокійний день. Почувся стукіт у двері і за дверима стояла староста села, яка тримала у руках якийсь папірець. Це була повістка для тата. Тоді всі завмерли, чекаючи рішення тата. Адже можна було зробити так, як уже через рік війни робила більшість чоловіків — просто не піти. Але ні. Тато сказав: «Я потрібен там!» Він зібрав потрібні речі, мама повезла його до військомату. Ось тоді наше життя змінилось: нерви, хвилювання, молитви та ночі без сну. Змінилися пріоритети та погляди на життя. Я усвідомила, що матеріальні блага не такі важливі, як свобода та безпека моєї сім'ї.

Війна мене навчила цінувати мій дім, тому що ми його не залишили і він цілий. Зрозуміла, що наша гарантія спокою та безпеки — спільні дії задля перемоги над ворогом.

Іванна Дишлюк

Як мене та мою родину змінила війна

Це складне, дискусійне питання, в якому мені важко дійти конкретного висновку. Коли почалося АТО, мені було п'ять. І я не пам'ятаю нічого з того періоду, адже це було десь там, далеко. Та й є ще суттєвий нюанс — ти не можеш це збагнути. Що вже казати — не кожна доросла людина могла тоді зрозуміти: що це? з якою метою? Щоби що? Певна річ, у ті часи я не могла задаватися такими питаннями. Є війна — та й є, не перша, не остання. Так що, в ті часи на мене це мало впливало.

А ось коли тобі вже тринадцять і ти, здавалось б, можеш осягнути всю глибину проблеми — настає 24.02.2022 року. Ти прокидаєшся від того, що запізнюєшся в школу, а за декілька хвилин дізнаєшся, що в школу ти не йдеш і, можливо, ніколи більше не підеш. Щиро кажучи, я зраділа в той момент. У мене мала бути контрольна з фізики, а все так чудово склалось. При тому, важливо розуміти: в той момент я думала, що це буде як у 2014 році — всі понервують, будуть якісь інциденти, але все швидко стихне.

Але пройшов день, два, тиждень, і десь у той період я почула перші вибухи — і я відчувала такий шалений захват. Цей стрес, адреналін завжди змушував мене посміхатись. Тоді я стикнулася із певною особистісною зміною:

люди не розуміли походження моєї усмішки, а це означало, що права на емоції я не маю. Отож, я мала закрити рота та робити вигляд, що я така сама, як усі. Насправді, досить корисна навичка, адже прикидатися нормальним ніколи зайвим не було.

Проходить час: ти дивишся на людей, які висловлюють свою злість, ненависть, загалом емоції, а ти такого права не маєш. І в такі моменти ти починаєш занурюватися у ненависть до своїх. Проходить місяць, другий, рік, ще один рік. І десь, коли мені було років шістнадцять, тоді я збагнула прописну істину: чому мені має бути не все одно, що відчують інші люди? А точніше — чому я маю підлаштовуватись під їхнє уявлення про правильну реакцію?

Отож, у той час почалась нова ера мене як особистості. Адже тоді я перестала зважати на правильність та норми — важлива тільки я і мої почуття.

Підсумовуючи, хочу сказати: якби не почалась війна, а б цього висновку дійшла в разі пізніше. І це, безперечно, хороша зміна в мені — чим раніше розібралась із цією дилемою, тим краще.

Єва Павленко

Як мене та мою родину змінила війна

Сміх з мого горла лився безперестанку. Я відчувала, як горло роздирає неприємний дотик, а щоки боліли від довгого спотворення їх, ніби судоми вирішили завітати на моє обличчя. Школа — це місце, де присутні і сміх, і сльози, і радість, і печаль. І зараз я з моїм класом сміялася над однокласником, який біля дошки не міг відповісти на жодне питання вчительки, через що просто робив стендап перед нами. У той момент я ще не розуміла, як війна змінить моє сприйняття світу, але вже тоді відчувала, що звичайні радощі стали крихкими.

Тоді ж я не думала, що зранку прокинуся від звістки, що день, який мав початися з контрольної з математики та закінчитися прогулянкою з подружками, обірветься, зіпсувавши всі плани на подальші дні, тижні, роки, життя. Я сиділа на спинці крісла, тремтіла від накопичених сліз, які за мить виплеснулися. Бо було страшно — страшно настільки, що ніякі слова не могли вийти з моїх вуст, лише глибокі вдихи та видихи, які продовжували наповнювати легені киснем, щоб я могла жити далі і дивитися на цей жах, що відбувався повсюди. З того часу я зрозуміла, що стала уважнішою до дрібниць, яких раніше не помічала, і навчилася приймати свій страх як частину життя.

На телефон прийшло сповіщення, що з наступного тижня розпочнеться дистанційне навчання, але тоді я на це не звернула увагу, бо якраз над хатою пролунав жакливий звук, який змусив захихотіти від страху. Двадцять четверте лютого — звичайний четвер, який став подальшим кошмаром для всіх українців.

Кожен день ми чули страшні звуки з неба, які заставляли притихнути

на мить, коли всередині, навпаки, все бушувало; серце стукало у вухах, відбиваючи ритм тривоги, а кров пульсувала, бурлячи в жилах. Ці моменти навчили мене цінувати навіть найменший спокій і помічати, коли можна перевести подих.

Відчуття неспокою було присутнє весь час у моїй голові, змушуючи прислухатися до незрозумілих звуків, до кожного шурхоту. Уроки проходили для мене повз: голос вчителя через екран заходив в одне вухо, виходив з іншого, не даючи змоги закарбуватися в голові хоч на мить довше, не дозволяючи запам'ятати хоч якусь частину інформації. Тепер я розумію, що ці моменти навчили мене бути терплячішою до себе і своїх обмежень.

Кінець та початок лютого проходив, як у тривожному тумані, збираючи всі думки по полицях, щоб потім я змогла розібрати ті спогади на молекули та згадати, що тоді відбувалося, коли мислити без паніки не виходило.

За вікном була рання темрява — час, коли ще можна пірнути в сновидіння, але настирливий звук дєренчав у вухах. Наскільки він наближався, настільки розум звільнявся від сну, перед заплуццями повікми. Від цього звуку серце хотіло вистрибнути з грудної клітки, а руками закривати вуха так, щоб зовсім не чути його, аби не відчувати страх, який змушував підскочити з ліжка мою родину. Ці моменти навчили мене усвідомлювати власні відчуття і контролювати їх хоч трохи, навіть коли здається, що це неможливо.

Пам'ятаю сльози, які скочувалися по обличчю, пам'ятаю дотики один до одного: мама обнімала мене з братом, намагаючись прикрити нас

собою на всякий випадок, хоча тремтіння в її голосі видавало, що вона теж боїться.

Багато вікон були розбиті, уламки лежали на вулиці, змушуючи згадувати той день і той страх у жилах кожного разу, як ми там проходили, навіть після прибирання. До самого ранку ми просиділи у вітальні на дивані, притиснувшись один до одного, і з того ранку ми ходили ночувати у бункер, який обрала моя школа. Кожного холодного вечора ми йшли одним шляхом, однією стежиною, і кожного ранку верталися назад у будинок, де вже не відчували себе в безпеці. Там було мало місця через людей, які також після того ранку не відчували себе в безпеці у своєму житті.

Духота та жар у приміщенні змушували мій дитячий розум уявляти себе в пеклі, особливо коли розпочиналася повітряна тривога. Телефони у всіх були включені, і гучні звуки сповіщень про тривогу з усіх сторін окутували, душили мене, змушували закривати вуха та рахувати до десяти, щоб побороти паніку, яка могла вийти назовні разом із солоними сльозами з очей. Кожен день був як день сурка — страшенно вимотуючий, як фізично, так і психологічно. З цього досвіду я навчилася помічати свої емоції і зберігати спокій хоч на мить, навіть коли страх повертався.

Літом ми переїхали в новий будинок, за сім кілометрів від того, де жили раніше, де розпочався цей лякаючий етап життя кожної людини в Україні. Повітряні тривоги досі докучають, але не лякають мене: увесь страх я витратила на початку 2022 року, який досі для мене був одним із найгірших у житті.

Надія Зубленко

Як мене та мою родину змінила війна

Війна сильно змінила моє життя та життя моєї родини. Раніше ми жили спокійно і навіть не думали, що колись можемо зіткнутися з такими подіями. Ми будували плани на майбутнє і не боялися завтрашнього дня.

Коли почалася війна, усе змінилося. Спочатку було дуже страшно і незрозуміло, що буде далі. Ми часто чули тривоги, новини про вибухи та обстріли. Через це з'явився страх за себе, за рідних та за нашу країну. Іноді доводилося ховатися в укриття або сидіти вдома й чекати, поки стане безпечніше.

Моя родина почала більше підтримувати одне одного. Ми стали частіше говорити, питати, як у кого справи, чи всі в безпеці. Раніше ми могли сваритися через різні дрібниці, але тепер зрозуміли, що це не так важливо. Найголовніше — щоб усі були живі та здорові.

Війна навчила нас цінувати прості речі, як от тиху ніч без сирен, можливість спокійно вийти на вулицю та провести час разом.

Я мрію про той день, коли всі люди зможуть жити без страху, коли не буде сирен і вибухів, а всі родини будуть разом. У мені є сподівання, що після всіх труднощів наша країна стане ще сильнішою, а люди будуть більше цінувати мир і життя.

Кіра Дмитренко

Як мене та мою родину змінила війна

Війна дуже вплинула на мене і на мою родину. Раніше наше життя було зовсім іншим: ми жили спокійно, не думали про сирени чи небезпеку. Були звичайні дні. Школа, робота, сімейні вечори вдома. Але з початком війни все змінилося.

Моя сім'я складається з тата, мами, сестри і мене. Тато працює електриком. Його робота і раніше була непростою, але під час війни стала ще важчою. Додому приходив він пізно, бо потрібно ремонтувати електричне обладнання або допомагати відновлювати світло. Я пам'ятаю випадок, коли в нашому районі надовго зникло світло, і тато всю ніч був на роботі разом з іншими. Тоді я зрозуміла, що його робота дуже потрібна людям.

Мама завжди підтримує нас і намагається, щоб вдома було спокійно, навіть коли навколо багато хвилювань. Вона переживає за нас, але завжди каже, що головне — триматися разом. У мене є сестра, і ми часто обговорюємо те, як усе змінилося. Іноді згадуємо, яким було життя раніше.

Війна навчила мене більше цінувати свою сім'ю. Я зрозуміла, що найважливіше — це коли рідні поруч і всі живі та здорові. Тепер звичайні речі, на які раніше не звертала уваги, стали набагато важливішими. Я дуже хочу, щоб війна закінчилася і всі люди могли знову жити спокійно.

Крістіна Коляда

Як мене та мою родину змінила війна

Після початку війни життя багатьох людей змінилося кардинально. Хтось був змушений залишити свій дім, хтось втратив роботу або близьких. Моє життя не змінилося настільки суттєво, але ця подія змусила мене подивитися на багато речей по-іншому.

Я почала більше цінувати те, що маю зараз. Раніше деякі моменти здавалися звичайними: спільні вечери з родиною, розмови з друзями, прогулянки або просто звичайні будні. Тепер я розумію, що все це дуже важливо, адже ніхто не знає, що може статися завтра.

Війна навчила мене більше цінувати людей, які поруч. Близькі, друзі, знайомі — це ті, хто підтримує нас у складні часи. Дуже важливо проводити з ними більше часу, говорити теплі слова, підтримувати одне одного та створювати спільні спогади.

Також я зрозуміла, що потрібно цінувати кожен момент життя. Навіть маленькі радощі можуть бути дуже важливими. Усмішка, добра розмова або спокійний день — усе це набуває особливого значення.

Отже, хоча моє життя після початку війни не змінилося кардинально, змінилося моє ставлення до нього. Я навчилася більше цінувати людей, моменти та спогади, адже саме вони роблять наше життя по-справжньому важливим.

Мадіна Мамаджанова

Як мене та мою родину змінила війна

24 лютого 2022 року я прокинулася, і мені сказали, що почалася війна. Я перепитала, чи це правда. Мені відповіли, що так. Перше, про що я подумала, чи йти до школи. Мені сказали, що ні. Я ще заснула і прокинулася о восьмій ранку, але це був уже зовсім інший ранок, не такий, як раніше.

На початку війни наша родина дуже об'єдналася. Уночі ми з мамою чергували: дивилися, чи немає повітряної тривоги. Ми спали одягнені, щоб у будь-який момент можна було швидко встати. Коли починалася тривога, той, хто чергував, будив усіх, і ми йшли в підвал. Це стало частиною нашого життя — не нормальною, але звичною.

Війна принесла постійну втому. Вона накопичується з часом і нікуди не зникає. Страх з'являється не завжди, а тоді, коли щось летить і дуже гучно вибухає. У такі моменти особливо гостро відчуваєш, що безпеки більше немає. Через війну я втратила багато планів. Зникло відчуття захищеності, зникла легкість. Те, що раніше було звичним, стало майже недосяжним: поїздка на море, подорожі, спокійне літо без тривог і новин. Усе це ніби відклали на невідомо коли.

Війна змінила не тільки моє життя, а й мою родину. Ми стали уважнішими одне до одного, навчилися бути разом у складних ситуаціях і підтримувати навіть без слів. Ми більше цінуємо прості речі — спокійний вечір, тишу, можливість просто бути вдома.

Найчастіше я думаю про одне: дуже хочеться, щоб війна закінчилася, щоб усе було як раніше. Я розумію, що «як раніше» вже не буде, але все одно хочеться миру, спокою і життя без страху. І я вірю, що цей день обов'язково настане!

Вероніка Січкарчук

Як мене та мою родину змінила війна

Мені здається, війна змінила багато кого, але не всіх. Дехто став свідоміше, а хтось так і залишився байдужим до чужого болю.

Я стала, в першу чергу, дорослішою, а моя родина — більш відповідальною та стресостійкою. Ми з часом звикли жити в очікуванні новин і постійній тривозі, але в перші дні це було неймовірно страшно і важко усвідомлювати, особливо коли війна почалася за день до мого дня народження. Пам'ятаю, що обговорювали в школі, чи почнеться вона, чи ні, і я була впевнена, що ні — бо як так, воювати за територію, боротися з такими самими людьми, вбивати? Але я сильно помилялася: самого ранку

я прокидаюся і відразу розумію, що війна все-таки почалася.

В той момент я не думала про свій святкування і кого запросити — я думала лише про своїх близьких і переживала, щоб з ними нічого не трапилось. Коли мій тато сказав, що піде захищати країну, я була в сильному стресі, бо переживала за нього. А згодом пішов воювати і брат. Це було вдвічі боляче, але найстрашніший момент настав, коли над нашим селищем почали літати ракети. В один із днів по нашій нафтовій базі вдарили. Був величезний вогонь, і навіть я, що живу за декілька кілометрів, бачила, наскільки серйозна ситуація.

Це був момент, коли остаточно вирішувалася наша доля: залишатися чи їхати. Ми вирішили залишитися — всі зійшлися на тому, що все-таки не можемо покинути країну, в якій у нас все: друзі, колеги, робота, навчання.

Чи змінила нас війна? Так, і моїх близьких теж. Але найбільше змінюються люди, які воюють, бо щодня стикаються зі смертю, страхом і відповідальністю, яку неможливо уявити тим, хто залишається вдома. Ми теж воюємо, по-своєму. Сидячи по домівках, ми воюємо зі страхом, з тривогою за близьких і з постійною невизначеністю майбутнього. І навіть так ми вистіймо, і залишимося незалежними.

Надія Супруненко

Як мене і мою родину змінила війна

24 лютого 2022 року почався для мене як звичайний день. Я прокинувся і нічого не підозрював. Тоді я був ще учнем 8 класу, тому думав про зовсім інші речі: чи потрібно сьогодні йти до школи, які будуть уроки, чи було багато домашніх завдань. Здавалося, що це звичайний день, як і багато інших.

Через деякий час моя мама сказала, що Україну почали обстрілювати і, схоже, почалася війна. А спочатку навіть не зрозумів, що вона має на увазі. Це звучало дуже дивно і нереально, і спочатку не дуже вірилось, поки президент не виступив і не сказав це особисто. У голові не вкладалося, що таке може відбуватися. Пам'ятаю, що моя перша думка була досить проста і наївна: чи підемо ми сьогодні до школи чи ні?

З часом я зрозумів, що ситуація

набагато серйозніша. У новинах говорили тільки про війну, дорослі обговорювали події і відчувалася якась напружена атмосфера. Світ, який раніше здавався звичайним і зрозумілим, раптом змінився. Багато речей, які раніше здавалися простими та постійними, більше не виглядали такими.

Війна дуже вплинула на мене. Я став більше цікавитися політикою і більше цікавитися історією своєї країни та країни нашого ворога, тому що наші держави ворогують вже не одне століття. Раніше я не думав про серйозні теми, але після того дня почав розуміти, що життя може змінитися за один день.

Також я почав більше цінувати прості речі. Можливість спокійно навчатися, проводити час із друзями та бути поруч із рідними — усе це

стало набагато важливішим. Те, що раніше здавалося звичайним, тепер має інше значення.

Війна вплинула не тільки на мене, а й на мою родину. Усі стали більш переживати одне за одного. Розмови вдома теж змінилися, усі почали говорити, в основному, про новини, безпеку та про майбутнє. Ми намагалися підтримувати одне одного. Я почав більше цінувати час, проведений із родиною, бо зрозумів, що підтримка близьких у такі моменти дуже важлива.

24 лютого назавжди залишиться в моїй пам'яті. Це день, який змінив життя багатьох людей, у тому числі й моє. Хоч тоді я був ще школярем і не до кінця розумів усе, що відбувається, але саме з того моменту я почав дивитися на світ трохи інакше.

Денис Томко

Як мене та мою родину змінила війна

Війна стала випробуванням для багатьох родин, і наша не стала винятком. Водночас, вона зробила нас ближчими один до одного. Ми стали більше підтримувати та цінувати час, проведений разом, допомагаючи один одному переживати складні періоди. Сильних кардинальних змін у нашому житті не сталося, адже ми продовжували працювати й жити звичайним життям. На щастя, ми не проживали поблизу кордону з росією, тому могли

більш-менш зберігати стабільність.

Найбільше змінилося моє оточення — багато знайомих виїхали. Через це я почала більш уважно ставитися до людей, які залишаються поруч. Також я навчилася чекати людину, навіть коли вона далеко, і цінувати ті моменти, коли ми можемо бути разом. Війна навчила мене терпінню, вдячності та більш свідомому ставленню до життя і людей.

Таїсія Савчук

Подорожній, коли ти прийдеш в Україну...

Сьогодні – одна з небагатьох річниць, що не несе в собі ані краплі позитиву. Звісно, говорити, що війна триває дванадцять років – некоректно. Однак я впевнена: більшість наших співвітчизників по-справжньому відчули, що таке війна, лише 24 лютого 2022 року, близько п'ятої ранку. Суміш страху й спустошення в одну мить відчули сорок мільйонів людей.

Я погано пам'ятаю той день. Пам'ятаю, що заняття скасували і що мама з татом довго мовчали.

Почали виїжджати мої друзі – один за одним. Вулиці порожніли: не кричливо, але відчутно. З'явився смуток. Непояснений, ледь відчутний, але безперервний. Мені було чотирнадцять, я нічого не розуміла.

Найважче стало тоді, коли прийшло усвідомлення, що від мене не залежить нічого. І від тебе не залежить нічого. І від нас не залежить нічого. Замість страху прийшло найогидніше очікування, яке коли-небудь було в моєму житті. Наче поїзд, який за розкладом мав приїхати вже сімдесят два рази, а я й досі стою на пероні.

Уже вчетверте мільйони людей загадують одне й те саме бажання в новорічну ніч і потроху перестають вірити в Діда Мороза.

Важко сказати, чи змінила мене війна. Я знаю, що подорослішала. Чи через війну? Цього вам не скажу.

Юлія Боднарашик

Конкурс відеопроектів «Język polski i Polska moimi oczami»

Кафедра слов'янської і германської філології та перекладу ННІ філології та журналістики підбила підсумки конкурсу тематичних відео польською мовою «Język polski i Polska moimi oczami» («Польська мова і Польща моїми очима»).

Цей конкурс став платформою для творчого самовираження молоді Житомирщини, яка цікавиться культурою, мовою та історією нашої сусідньої країни. Конкурсанти продемонстрували не лише високий рівень володіння польською мовою, а й креативний підхід до візуалізації власних роздумів.

Вітаємо лідерів, які посіли призові місця:

I місце – **Дмитро Фільєв** (ліцей №25 м. Житомира);

II місце – **Олена Ярошук** (Ємільчинський ліцей №2);

III місце – **Влада Сніховська** (ліцей №23 м. Житомира).

Звичайно, кореспондент редакції отримала завдання поспілкуватися про конкурс та його деталі із завідувачем кафедри Тетяною Недашківською

– Як виникла ідея проведення конкурсу відеопроектів «Język polski i Polska moimi oczami»?

– Ідея виникла раптово. З'явилось розуміння, що зі школярами потрібно спілкуватися сучасними методами – у форматі, який їм близький. Хотілося не просто зацікавити, а розширити їхній світогляд, навчити самостійно шукати можливості для пізнання світу.

Оскільки кафедра слов'янської і германської філології та перекладу працює з іноземними мовами, зокрема польською, вибір теми був логічним. У частині шкіл польська мова вивчається як друга іноземна. Крім того, Житомирщина історично пов'язана з Польщею, тут проживає багато етнічних поляків.

Важливим чинником також стала активна комунікація з Польщею під час війни: багато українців перебувають там, підтримують зв'язок із тими, хто залишився в Україні. Так виникла ідея взаємозв'язку – «Польська мова і Польща моїми очима».

– За якими критеріями журі оцінювало конкурсні відео?

– Журі оцінювало роботи за такими критеріями: відповідність формату короткого відео, відповідність темі конкурсу, та, звісно ж, рівень володіння польською мовою (лексика, граматики, побудова тексту, інтонація).

Більшість відео тривали трохи більше трьох хвилин. Формат орієнтували на сучасні платформи – TikTok, Instagram, YouTube Shorts.

– Чи були серед конкурсних робіт оригінальні формати подачі матеріалу?

– Кожна робота була по-своєму оригінальною, адже умовою було особисте бачення та власне ставлення. Учасники записували відео на своїх акаунтах у соціальних мережах у вільному стилі. Вимог до науковості не було.

Серед робіт призерів були максимально оригінальні та добре оформлені відео. Водночас, не було робіт, які можна було б назвати недоречними або такими, що не заслуговують на розгляд.

– Чи були відео, що особливо запам'яталися своєю ідеєю?

– Особливо запам'яталися відео переможців – саме через поєднання оригінальності, щирості та якісного мовного оформлення. Учасники показували місця, що асоціюються з Польщею, розповідали про друзів у Польщі, ділилися особистими враженнями.

Загалом на конкурс надійшло 38 відео. Для першого досвіду організатори вважають, цю кількість цілком задовільна.

– Які можливості відкриваються перед переможцями конкурсу?

– Переможці отримали грамоти та грошові винагороди (1 місце – 1000 грн, 2 – 600 грн, 3 – 400 грн). Усі учасники отримали дипломи, а вчителі та адміністрація шкіл – подяки. Також була проведена онлайн-конференція з привітанням переможців.

Окрім матеріальних нагород, конкурс дав можливість школярам публічно представити себе, продемонструвати мовні навички та заявити про власну позицію.

– Яке головне послання цього конкурсу Ви планували донести до молоді?

– Мови розширюють погляд на світ. Якщо людина хоче бути сучасною, вона має розширювати своє світобачення через вивчення мов. Чим більше мов знає людина, тим ширші її можливості. Через мову ми знайомимось з культурою іншого народу, починаємо краще розуміти світ і легше спілкуємось з іншими людьми. Ще Вільгельм фон Гумбольдт на початку XIX століття писав про вплив мови на світосприйняття її носіїв – ця думка залишається актуальною й сьогодні.

Софія Плаксіна

Запрошуємо випускників першого (бакалаврського) рівня вищої освіти та усіх бажаючих якісно підготуватися до єдиного вступного іспиту (ЄВІ) з англійської мови на безкоштовні online-курси підготовки у Житомирському державному університеті імені Івана Франка.

Онлайн курс передбачає повноцінну підготовку до ЄВІ з англійської мови: вивчення необхідних лексичних та граматичних тем; повний аналіз структури тесту та завдань, характерних для ЄВІ; визначення стратегії проходження завдань за відведених час, чітке розуміння поточного рівня знань для ефективної підготовки до тестування; підвищення загального рівня англійської для вільного спілкування.

Матеріали курсів повністю відповідають чинній програмі та структурі ЄВІ.

Реєстрація: <https://forms.gle/MgmL4F5f35kCAmav8>

Орієнтовний початок занять: 16 лютого 2026 року

Формат навчання: online (платформа ZOOM)

Час проведення занять: понеділок, середа, п'ятниця – о 18:00

Термін навчання: 4 місяці

Розклад занять та індивідуальні онлайн-покликання на заняття буде надіслано кожному зареєстрованому учаснику на електронну адресу, вказану під час реєстрації, напередодні початку курсів.

Для отримання актуальної інформації щодо вступної кампанії-2026 підпишіться на Telegram-канал приймальної комісії: <https://t.me/zueduvalstap>

Ознайомитися зі змістом освітніх програм: <https://enter.zu.edu.ua/specialties>

Пресслужба університету

Побачивши цю інформацію на сайті університету, редакція вирішила поспілкуватися про ці курси з Миколою Чайкою, відповідальним секретарем приймальної комісії нашого університету. Ось що він розказав:

– Що стало поштовхом до створення курсів підготовки до ЄВІ та коли була реалізована ця ініціатива?

– Починаючи з 2022 року ми започаткували курси з підготовки до ЄВІ. Поштовхом стало те, що складання іспиту з іноземної мови як вступного випробування для багатьох випускників нашого навчального закладу та інших закладів освіти, які вступають до магістратури, було проблемою. У 2020–2021 роках пороговий бал з іноземної мови був доволі високим. Для того, щоб підготувати вступників до такого іспиту та надолужити їхні знання з іноземної мови, ми започаткували ці курси.

– Хто проводить заняття — викладачі університету чи запрошені фахівці?

– Заняття проводять колеги з ННІ іноземної філології. Зокрема, велику кількість занять проводять викладачі, які працюють зі студентами університету, — це фахівці кафедри іноземних мов і новітніх технологій навчання. Саме вони розробили програму цих курсів і їхню тематику, яка охоплює всю програму ЄВІ з іноземної мови.

– Як сформована програма навчання: вона базується на офіційних завданнях ЄВІ чи має авторські методики?

– Це авторські розробки, однак орієнтиром є програма Єдиного вступного іспиту. Усі теми, які вносяться на опрацювання та з яких формуються тестові завдання, детально відпрацьовуються під час занять.

– Курси є безкоштовними — за рахунок яких ресурсів реалізується цей проєкт?

– Курси є безкоштовними та проводяться в онлайн-форматі. Вони реалізуються за рахунок власних коштів університету. Заняття відбуваються о 18:00 у вечірній час для того, щоб студенти-випускники IV курсу, які часто вже працюють, могли долучитися у вільний від роботи та навчання час.

– Хто може долучитися до навчання — лише студенти ЖДУ чи всі охочі?

– Як я вже зазначав, долучитися можуть усі охочі, заповнивши реєстраційну форму на відповідному ресурсі університету. Щороку близько 25–30% слухачів наших курсів є випускниками інших навчальних закладів.

– Чому було обрано онлайн-формат занять?

– Онлайн-формат обрано для того, щоб усі мали можливість доєднатися та якісно підготуватися незалежно від місця перебування — чи знаходяться вони в Україні, чи виїхали за кордон. Курси тривають чотири місяці, тому відвідувати їх очно було б доволі складно.

– Чи є приклади успішного складання ЄВІ серед слухачів курсів?

– Усі активні слухачі курсів підготовки до ЄВІ успішно складають іспит. Це вже є кейсом успішного складання вступного випробування. Крім того, університет щороку виборює найбільшу кількість бюджетних місць у регіоні для вступу до магістратури. Оскільки частиною конкурсного балу є результати з іноземної мови, яку опановують слухачі курсів, це також свідчить про ефективність підготовки.

Також ми поставили кілька запитань про особливості курсів підготовки до ЄВІ та їхню ефективність одній із слухачок — Олександрі Благоднюк, студентці IV курсу, яка з першого дня занять їх відвідує.

– Чи складно було зареєструватися на курси підготовки до ЄВІ?

– Складнощі із реєстрацією не виникло — процес був простим і зрозумілим. Єдиний момент, який створив незручності, — це отримання посилання на онлайн-конференцію: воно потрапило в папку «Спам», тому багато студентів одразу його не знайшли. Було б зручно створити окрему групу в соціальних мережах, де регулярно публікували б активні посилання на заняття та додаткові тестові матеріали.

– Як Ви дізналися про ці безкоштовні курси?

– Через ФБ на сторінці ЖДУ
– Чи готувалися Ви до ЄВІ самостійно до початку навчання на курсах?

– Так, я частково готувалася самостійно: проходила пробні тести, шукала додаткові матеріали. Мені було цікаво зрозуміти, як працює система тестування та на що варто звернути особливу увагу.

– Чи відвідуєте Ви додатково заняття з репетитором або інші підготовчі курси? Чи достатньо цих занять?

– Так, я відвідую репетитора тричі на тиждень. Також ходжу на пари з англійської в університеті, де додатково пояснюють матеріал, пов'язаний із підготовкою до ЄВІ. У комплексі цих занять мені достатньо для системної підготовки.

– У якому форматі проходять заняття — більше практики чи теорії?

– Заняття проходять у форматі поєднання теорії та практики, але більший акцент робиться саме на тестові завдання. Ми детально розбираємо формат ЄВІ, типові помилки та структуру тесту.

– Чи помітили Ви покращення своїх результатів від початку навчання?

– Так, я помітила покращення. Стала краще орієнтуватися у форматі тесту, швидше виконую завдання та впевненіше почуваюся під час пробного тестування.

– Чи вважаєте Ви, що ці курси підвищать Ваші шанси успішно скласти ЄВІ та вступити до магістратури?

– Так, вважаю, що ці курси суттєво підвищують шанси успішно скласти ЄВІ та вступити до магістратури. Було б також доречно організувати додаткові курси з тестів загальної навчальної компетентності (ТЗНК) для ЄВІ, адже це допомогло б студентам комплексно підготуватися. Я дуже вдячна університету за таку ініціативу, оскільки це чудова можливість підтягнути свої знання не лише для студентів нашого університету, а й для інших охочих. Крім того, було б корисно створити окремий курс підготовки з ТЗНК і для наступних курсів, адже, на відміну від англійської мови, де легко знайти репетиторів, спеціалістів з ТЗНК практично немає, і додаткові курси університету могли б заповнити цю прогалину.

Дар'я Мьяновська

Наукове відрядження до Бібліотеки Великого Національного Зібрання Туреччини

Наука не має кордонів! Професорка кафедри всесвітньої історії Галина Стародубець завершила продуктивне наукове відрядження до Туреччини.

Протягом тижня Галина Миколаївна працювала з унікальними фондами Бібліотеки Великого Національного Зібрання Туреччини (TBMM Kütüphane) в Анкарі. Це важливий крок у заповненні прогалів вітчизняної історичної науки, адже період середини ХХ століття в історії Туреччини залишається малодослідженим в українській історіографії.

Під час візиту науковиця опрацювала масив турецькомовних джерел. Це стало можливим завдяки сприянню фахівців парламентської бібліотеки, які допомогли нівелювати мовний бар'єр у роботі з науковою літературою.

Результатом цієї плідної міжнародної колаборації стала спільна стаття, підготовлена у співтворстві з турецьким колегою. Наразі роботу вже подано до друку у престижне міжнародне наукове видання.

Пишаємося нашими викладачами, які гідно представляють ЖДУ імені Івана Франка на міжнародній арені!

Пресслужба університету

Отримавши таку інформацію на сайті університету, редакція спрямувала свою журналістку до пані Галини, щоб взяти у неї інтерв'ю, почути про наукову роботу та враження від перебування у Büyük Millet Meclisi Kütüphanesi (Бібліотека Великого Національного зібрання Туреччини). Ось що професор Галина Стародубець розповіла:

— Що для Вас стало головним мотивом для поїздки до Анкари та роботи з фондами

Бібліотеки Великого Національного Зібрання Туреччини?

— Я очолюю Лабораторію з вивчення історії радянського періоду сталінської доби. Мені було цікаво, як у цей період розвивалася історія та розгорталися події у державі, яка межувала з Радянським Союзом. Це по-перше. У межах роботи Лабораторії ми започаткували проєкт із вивчення радянсько-турецьких стосунків. Один із напрямів цього проєкту — дослідження відносин між СРСР і Туреччиною в період пізнього сталінізму. Власне, ця тема і стала предметом мого відрядження.

По-друге, мене зацікавило те, що в Туреччині до 1946 року існувала однопартійна система, а вже у 1946 році відбувся перехід до багатопартійної системи, причому цілком мирним шляхом. Було цікаво вивчити цей досвід.

— Які наукові завдання Ви ставили перед собою перед відрядженням і чи вдалося їх реалізувати повністю?

— Я ставила собі завдання простежити процес переходу від однопартійної системи до багатопартійної, оскільки цей досвід є надзвичайно цікавим. Тим більше, що Туреччина пройшла цей шлях мирно, доволі демократично, хоча й у досить специфічний спосіб. Саме цей історичний період я й планувала дослідити та викласти у своїй науковій роботі, що, власне, і було зроблено.

— Чи були відкриття, які Вас несподівано вразили або змусили переглянути попередні наукові уявлення?

— Так, загалом цей період історії Туреччини — від правління Ататюрка до 1950-х років — практично не висвітлений в українській історичній науці або ж висвітлений дуже поверхово. Я, наприклад, до початку дослідження майже нічого про це не знала. Коли ж почала працювати з матеріалами, зрозуміла, що цей період надзвичайно слабо представлений в українській історіографії. Саме тому нам хотілося звернути на нього більше уваги.

Що я відкрила для себе? По-перше, я побачила, що Туреччина є значно демократичнішою державою, ніж це часто уявляється. Виявилось, що процес переходу до багатопартійної системи відбувався у досить демократичний спосіб.

По-друге, мене вразив рівень політичних прав жінок у Туреччині. Попри те, що країна є мусульманською країною, хоча й світською державою, жінки там отримали широкі політичні права ще після приходу до влади Ататюрка.

У 1930-ті роки турецькі жінки вже мали виборчі права, тоді як у низці країн Західної Європи та, навіть, у США жінки отримали повноцінні політичні права пізніше, у середині або другій половині ХХ століття.

— Як сприймають в Туреччині українців в період пізнього сталінізму та зараз?

— Сьогодні українців у Туреччині сприймають дуже позитивно. Якщо ж говорити про досліджуваний мною історичний період, то тоді українців фактично не сприймали як суб'єкта міжнародних відносин, адже Україна була складовою Радянського Союзу. Тож мова, радше, йшла про ставлення до СРСР загалом.

У повоєнний період ставлення до Радянського Союзу в Туреччині було доволі негативним. Це стало для мене окремим відкриттям під час роботи з джерелами. Саме в цьому контексті Туреччина прагнула інтегруватися до міжнародних структур і асоціювалася на Захід. Зокрема, вона стала членом ООН, а також активно зближувалася із західним світом та зі Сполученими Штатами, намагаючись дистанціюватися від Радянського Союзу.

У повоєнний період у Туреччині були заборонені ліві партії, зокрема комуністична та соціалістична. Це також можна розглядати як прояв настороженого або негативного ставлення до всього, що асоціювалося з комуністичною ідеологією радянського зразка.

Зараз Україну сприймають позитивно як на державному рівні, що ми можемо спостерігати в офіційній політиці підтримки, так і на

побутовому рівні. Особисто я під час перебування в Туреччині не стикалася з негативним ставленням до українців.

Після початку російської агресії багато українців шукали притулку в Туреччині. Їхні історії складаються по-різному. Окремим напрямом мого дослідження було вивчення долі українських жінок, які виїхали до Туреччини, а також їхнього досвіду адаптації. З інтерв'ю з ними я дізналася, що місцеве населення загалом ставиться до українців із емпатією та доброзичливістю.

Водночас, варто зазначити, що турецьке суспільство не завжди достатньо поінформоване про події, які відбуваються в Україні. Тому важливо посилювати інформаційну роботу, більше розповідати про український контекст і сучасні події.

— З якими саме типами джерел Ви працювали: парламентські протоколи, особисті архіви, преса, урядові документи тощо?

— Минулого року я працювала в Республіканському архіві в Анкарі з документами, які стосуються відповідного періоду. Цього року я працювала в парламентській бібліотеці. Там, зазвичай, доступні монографії, наукові статті, преса та документи Турецького парламенту. Працівники бібліотеки люб'язно надали мені пресу в електронному варіанті. Хочу зазначити, що бібліотекарі поставилися до мене дуже уважно та щиро, багато допомогли у пошуку матеріалів.

Бібліотека добре організована: є електронні каталоги, оцифровані повнотекстові примірники видань початку ХХ століття, різних карт. Працівники бібліотеки люб'язно надали мені доступ практично до всіх видань і літератури, яка мені була потрібна.

— Наскільки складною була робота з турецькомовними документами і які нюанси перекладу виявилися найбільш чутливими?

— Звичайно, моя робота побудована виключно на турецькомовній літературі. Українських джерел немає — є лише турецькі. Я користувалася перекладачем, оскільки не володію турецькою мовою на достатньому рівні. Дещо знаю на побутовому рівні, але наукову термінологію я не знаю.

Звісно, краще працювати, знаючи мову, проте сьогодні це не є проблемою, адже перекладач дозволяє ефективно працювати з матеріалом при бажанні.

Єва Павленко

Лекції через кордони: досвід професорки Білобровець у Польщі

Професорка кафедри історії України Ольга Білобровець провела цикл лекцій для польських докторантів на тему «Культурна політика в Європі». Лекції охоплювали історію поняття, сучасні підходи до мультикультуралізму та діалогу культур, а також практичні методи формування культурної політики. Особлива увага приділялася питанню співпраці України з ЄС та розвитку європейської ідентичності.

— На сайті Uniwersytet Ignatianum w Krakowie зазначено, що Ви провели цикл онлайн-лекцій для докторантів. Які теми та ключові аспекти Ви висвітлювали під час цих лекцій?

— Я провела цикл лекцій на тему: «Культурна політика в Європі», що складався з трьох лекцій. Основні питання були присвячені походженню самого поняття «культурна політика» як єдності двох складових, їх сприйняттю і розвитку в історичному розрізі та на сучасному етапі. Важливим для розуміння функціонування культурної політики є визначення завдань цієї політики на етапах об'єднання європейських країн і створення Європейського Союзу. Темою окремої лекції було впровадження у життя концепцій «мультикультуралізму» та «діалогу культур». З практичної точки зору цікавим є розгляд методів і технік формування культурної політики в Європі.

— Які спостереження щодо підходів польських докторантів до наукових досліджень Ви вважаєте найбільш цікавими чи важливими?

— Це була зібрана з різних років

навчання група. Конкретної розмови щодо тем їх наукових досліджень не було. Однак лекції включали інтерактивні моменти, де докторанти могли висловлювати свою думку або пояснювати якісь терміни. Загалом, вони значну увагу приділяють неформальній освіті та слухають лекції відомих фахівців.

— Чи можете поділитися прикладами нових форм і методів викладання, які Ви застосували під час цього курсу?

— Загалом методи були традиційними - виклад матеріалу, коментарі до презентації. Зацікавлюючими і мотивуючими моментами можна назвати підготовку і представлення докторантами змісту окремих понять та персоналій культурної політики в лекціях. Окремі питання вимагали пояснень і висловлення власної позиції по ходу ведення лекції, що можна вважати інтерактивними моментами.

— Як, на Вашу думку, досвід спілкування з польськими студентами може вплинути на розвиток культурної політики та європейської ідентичності в Україні?

— В ході лекцій обговорювалось

питання входження України в ЄС та її співпраця в культурній сфері. Молоді польські науковці загалом знайомі з українською культурою та вважають, що її просування в європейській простір буде позитивним. Щодо формування європейської ідентичності в Україні, то, звичайно, треба проводити інформаційну підготовку та різні заходи на всіх рівнях, що демонструють європейські цінності і мотивують українців до вступу в ЄС. Європейська ідентичність набуде конкретного виміру, коли ми станемо членами Європейського Союзу.

— Як Ви бачите перспективи подальшої співпраці між українськими та польськими університетами у сфері культурної політики?

— Співпраця між польськими і українськими університетами активно розвивається впродовж останніх десятиліть. Напрямок співпраці, зокрема культурний, постоїть з ініціативи якоїсь сторони, виходячи з наявності певних напрацювань, фахівців, розроблених програм. Перспективною є проєктна співпраця в партнерстві. Тут українські університети орієнтуються на своїх колег з Польщі, які мають достатній штат,

багаторічний досвід роботи з європейськими структурами. Це допомагає реалізації поставлених цілей і проведенню культурної політики.

— Чи плануєте Ви адаптувати цей досвід для українських студентів або колег?

— Так, завжди отриманий новий позитивний досвід мотивує до вдосконалення своєї роботи, бажання обговорити його з колегами.

Найреальніше - це обмін досвідом і обговорення інноваційних методів на методичних семінарах кафедри. Важливим також залишається постійне вдосконалення викладання лекційних курсів в Житомирському державному університеті та формування думаючих, критично мислячих студентів.

Катерина Фещук

Використання ШІ в освіті: практичні інструменти для викладачів

Штучний інтелект дедалі активніше змінює освіту. Цій темі була присвячена міжнародна конференція в Північній Ірландії, у якій взяла участь доцентка кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти Олена Кузьменко.

— **Що стало для Вас головним професійним результатом участі в конференції в North West Academy of English?**

— Ця конференція проводиться впродовж року в різних країнах. Засновником конференції є італієць Джованні Роттура, який має на меті об'єднати якомога більше людей, сприяти їхньому знайомству та налагодженню професійних контактів. Одна з цих конференцій була запланована на лютий, що було зручно для мене, оскільки в цей період студенти ще тільки починали виходити на навчання. Я вже була знайома із засновником і знала формат проведення. Але якщо раніше я приєднувалася просто як учасниця, то цього разу захотіла спробувати себе в ролі спікера. Я мала власний workshop, який був присвячений використанню ШІ в освіті, а саме – інструментам ШІ, які допомагають заощадити час вчителя на підготовку до уроків, зберегти час вчителя. Навколо теми використання ШІ в освіті була розбудована фактично вся тематика лютевого EdYOUFest.

Моє завдання полягало в тому, щоб показати, як зробити підготовку до уроків більш усвідомленою, системною та виваженою, як зберегти час вчителя, але при цьому, щоб роль вчителя не нівелювалася, щоб він залишався в аудиторії головним. Тобто, мова йшла про підготовку до занять, а не про усунення вчителя на занятті. Це дві різні речі.

Я присвятила підготовці виступу дуже багато часу. Це була підготовка не одного дня і не одного тижня. Навіть учасники конференції це відмітили. Так, доповідь готувалась майже десь два місяці, потрібно було знайти списки тих засобів ШІ, які б «зайшли» вчителю та учням і при цьому були б максимально зручними та простими у використанні.

— **Які практичні інструменти ШІ Ви вважаєте найбільш корисними для викладачів мовних дисциплін?**

— Мною було запропоновано п'ять слайдів із інструментами, які давали б можливість економити час на плануванні уроку. Так, всі знають знаменитий ChatGPT, але я розпочала виступ з того, що сказала, що окрім ChatGPT є ще життя на Марсі, що ще є дуже багато інших інструментів, які можна і потрібно використовувати. Наприклад, платформи Eduaide, Magic School AI, Lesson Up, Chalkie. Ми тестували на практиці, як вони працюють, скільки на це йде часу та наскільки естетично привабливою стає візуальна організація матеріалу.

Окрім цієї підготовки до уроків чи планування, є можливість розробити за допомогою інструментів ШІ дескриптори та критерії оцінювання. За умови складання правильного промпту, ця рутинна робота може бути виконана інструментами ШІ.

Я представляла інструменти для планування уроків, розробки критеріїв для оцінювання, допомоги вчителю із наданням відгуку на студентську роботу. Платформи можуть навіть дати певні підказки вчителю – на що звернути увагу, де та що варто доопрацювати чи змінити. Важливим аспектом є також візуальне оформлення матеріалів. Багато вчителів приділяють значну увагу тому, щоб презентації, які демонструються в аудиторії, були професійно оформленими. Використання сучасних цифрових платформ надає широкі можливості для створення якісного й візуально продуманого навчального контенту.

Я знаю, що деякі вчителі не вважають можливим використовувати інструменти ШІ для розвитку мовленнєвих компетентностей, як от говоріння чи письма. Насправді, існують інструменти, що забезпечують синхронну взаємодію з користувачем. Зокрема, це платформи з інтегрованим чат-асистентом, який у режимі реального часу ставить запитання, а користувач відповідає усно. Такий формат створює умови для розвитку усної комунікації та моделює ситуації, наближені до реального спілкування з носієм мови відповідного рівня. Одночасно варто зазначити, що можливості подібних цифрових інструментів залишаються недостатньо відомими широкому колу педагогів.

— **У своїй доповіді «AI for Teachers Who Don't Have Time: Tools That Save Planning Hours» Ви говорили про економію часу. Як при цьому зберегти методичну якість занять?**

— Так, я говорила у доповіді й про економію часу вчителя. Мова йде про те, щоб зекономити час на підготовці до занять, а не на заміщенні вчителя в процесі проведення занять. Тобто ми маємо собі вибудувати таку ментальну схему: вчитель керує ситуацією на уроці, бо тільки він має можливість знати про настрій його учнів, про те, чи здійснили вони прогрес у знаннях,

чим їм допомогти, як вибудувати завдання таким чином, щоб вони відповідали індивідуальним інтересам того чи іншого учня і так далі. На щастя, ШІ не володіє такими можливостями. Він допомагає скоротити час на підготовку якихось рутинних або автоматизованих завдань. Тому, якщо говорити про роль ШІ в освіті, то, одночасно, він є помічником вчителя, а не інакше.

Питання в тому, що ми маємо використовувати ШІ тоді, коли це співпадає з потребами вчителя або з цілями уроку. І триматися подалі від ШІ, коли мова йде про заміщення ролі вчителя. Тобто вчителя ніхто і ніколи не має в аудиторії заміняти, тому що та емоційна віддача, яку дає вчитель, не може бути замінена інструментами ШІ.

— **Які етичні аспекти використання ШІ в освіті викликали найбільше обговорення під час конференції?**

— Викликало запитання – чи дозволяти нашим студентам використовувати інструменти ШІ. Насправді, ми не можемо заборонити повністю використання ШІ, бо механізм запущений. Тоді постає питання – як зробити застосування ШІ корисним і вчителю, і учню.

Було проговорено, що потрібно змінювати підхід до того, які завдання даються. Наприклад, якщо ми даємо завдання, скажімо, загального плану, то зрозуміло, що відповідь буде згенерована ШІ. Щоб цього уникнути, вчителю необхідно максимально специфікувати завдання. Що це означає? Давати такого роду завдання, щоб учень дійсно висловлював власну точку зору, а не ту, яка згенерована ШІ. Як цього досягти? Давати запитання, які б стосувалися нещодавніх подій, в тому числі такі, що сталися сьогодні зранку, а вже через дві години ви цю подію обговорюєте в класній кімнаті. На це відповіді у ChatGPT точно не буде.

Далі максимально персоналізувати завдання. Тобто, просити студентів, щоб вони розказали історію зі свого життя, поділитися досвідом, сімейною історією, вибором їхнього імені тощо. Це є приклади конкретизованих завдань. Одна

учнів, це все залишається за вчителем.

Яскравий приклад, який я наводила. Якщо ШІ оцінює роботу учня на 5 балів з 12, то він буде трактувати цей результат як не дуже вдалий. Вчитель, взявши в руки таку роботу, побачить, що учень багато разів писав контрольні на 2 бали з 12, а сьогодні написав на 5 з 12, то це дає привід говорити про прогрес у знаннях. Так, для деякого з учнів навіть 1-2 бали є суттєвим прогресом. ШІ такого не побачить.

— **У конференції брали участь представники 15 країн. Які ідеї або підходи іноземних колег були для Вас найбільш цінними?**

— У конференції брали участь представники 15 країн, окремі країни були представлені делегаціями з 7-9, а деякі з 10 осіб. Всі теми виступів та дискусій так чи інакше стосувалися ШІ. Просто ми підходили до цієї проблематики з різних боків. Хочу сказати, що дуже багато думок виявилися спільними, незалежно від того,

справа скористатися тим же ChatGPT для того, щоб написати якийсь вступ чи закінчення свого твору, а друга справа – дати надзвичайно загальне завдання, коли студенти просто почнуть списувати.

Необхідна максимальна ставка на персоналізовані завдання, завдання, які пов'язані з локальними новинами, що стосуються, до прикладу, мешканців Житомира, нещодавніх регіональних новин, стосовно яких у інструментів ШІ не буде коментарів, тому що їм потрібно зчитати десь інформацію, а її ще немає, бо подія надто свіжа. Використання таких завдань дасть можливість говорити про етичне використання ШІ та неможливість учнів списати. Як варіант, у багатьох зарубіжних школах забирають телефони у учнів для того, щоб максимально стимулювати їх самостійне мислення.

— **Як, на Вашу думку, трансформується роль викладача в умовах цифровізації та активного впровадження ШІ?**

— Коли тільки почалась цифровізація, вчителі почувалися дуже розгубленими, тому що для багатьох з них, особливо старшого віку, це було надзвичайно складно. Їм здавалося, що впровадження діджитал-технологій тільки погіршить їхню ситуацію, що їм доведеться багато всього вчити. Насправді, ніхто ж не ставить завдання опанувати всі можливі програми та інструменти ШІ. Ні. Мова йде про те, щоб опанувати кількома з них, які б максимально допомогли зекономити час вчителя саме на підготовку до уроку. Тобто до початку застосування підготовленого вчителем матеріалу в класній кімнаті. А на уроці використання ШІ має звестися до того, щоб показати учням якісь згенеровані ШІ відео або презентації. А все, що стосується feedback на такі завдання, все, що стосується словесної, моральної, емоційної підтримки з боку вчителя щодо

яку країну представляли ці люди.

Що стосується етичних аспектів використання ШІ та полегшення роботи вчителя, вигорання у вчительській професії – це те, що було спільне для всіх учасників. Всіх також цікавило питання, як можна застосовувати ШІ, щоб полегшити своє життя. Зійшлися на тому, що ШІ можна і треба застосовувати для полегшення рутинних завдань – для розробки критеріїв, дескрипторів, для пропонування цікавих ідей, які можуть стати тригером розвитку їх у подальшому.

Якщо ми говоримо про мовну підготовку, то є такі інструменти, які дозволяють забезпечити комунікацію асистента ШІ з людиною. Часто серед студентів є ті, хто почувається невпевнено під час спілкування з носіями мови, сумнівається у власному мовному рівні або відчуває психологічний бар'єр. У такому разі доцільно запропонувати їм використання інструментів із ШІ-асистентом, які забезпечують можливість усної взаємодії в безпечному та комфортному середовищі. Такий формат максимально наближений до реального діалогу: асистент ставить запитання, студент відповідає, після чого система реагує на зміст відповіді та продовжує розмову. Фактично, це ефективний спосіб тренування усного мовлення, зокрема, й у позаурочний час.

Ми говорили про різні можливості ШІ. Виключити сьогодні зовсім його роль неможливо, тому постає питання як його використовувати так, щоб і вчителю, і учням було максимально комфортно, але при тому щоб оцінки, які будуть отримувати потім учні, були максимально чесними.

— **Чи вдалося Вам під час конференції налагодити нові контакти або започаткувати майбутні спільні проекти?**

— Так, нові контакти вдалося започаткувати, перезнайомилася з доброю половиною учасників. Цьому сприяла дуже позитивна

атмосфера, розслаблена, комфортна для всіх. Ми мали змогу ставити запитання спікерам під час цих засідань, мали можливість знайомитися одне з одним під час воркшопів, коли в мікрогрупах виконували якісь завдання. Під час перерв нам виділяли час, щоб ми мали можливість підійти до спікера та поставити йому питання. Мені особливо сподобались виступи Чарльза Брауні, американця, який тривалий час живе в Японії. В приватній розмові я запитала, чи не міг би він провести онлайн-лекцію для наших студентів, і він попередньо дав свою згоду. Там були також й інші спікери зі світовими іменами – Роб Говард, Том Джонс, Кетрін Монтадакі. Ми з усіма з ними перезнайомилася, і попередньо я з ними говорила про можливість проведення онлайн-лекцій у нашому університеті. Єдине, потрібно буде узгоджувати з ними час, тому що вони зайняті. Принаймні, ніхто не відмовлявся, тобто, потенційно така опція можлива.

— **Які ідеї та інсайти з конференції плануєте інтегрувати в навчальний процес кафедри найближчим часом?**

— Щодо інсайтів. Цього семестру в мене починаються два курси. Перший – це лінгвокраїнознавство англійськомовних країн. Зрозуміло, що програма буде оновлена, оновлені будуть семінарські заняття, тому що мені вдалося зараз заглянути безпосередньо в той світ, в якому живуть люди, про яких ми говоримо на своїх заняттях. Мені вдалося черпнути трошки історії, культури, традиції і звичаїв, це все буде проговорено на заняттях. Що стосується іншого предмету, це будуть модулі з корекції помилок, модулі з оцінювання. Тут теж буде оновлення. Окремі заняття приділю тому, щоб показати студентам, як можна оптимізувати роботу вчителя в аспекті перевірки робіт учнів, в аспекті пошуку інструментів, які б дали можливість реально автоматизувати рутинні завдання, з якими стикається вчитель. Щодо занять з практики мови, які я читаю впродовж року, оптимізація буде стосуватися, по-перше, обговорення певних культурних моментів, а по-друге, я планую використовувати ті інструменти, якими обмінялася з колегами з інших країн, зокрема платформами для створення презентацій, що активно застосовуються нами під час проведення уроків. Більшість людей – візуали, вони сприймають інформацію візуально. Коли залучається мультимодальність у класній кімнаті, то це створює ефект присутності, ніби занурення в те чи інше середовище. Для студентів це буде ніби віртуальна екскурсія у світ тих країн, мову яких ми вивчаємо.

Надія Зубленко

Доцент, воїн, казкар. Історія про світло, що сильніше за морок

Знайомтеся, це Леонід Закалюжний. Для студентів ННІ іноземної філології він – поважний доцент і знавець літератури. Для побратимів зі 110-ї ОМБр – молодший сержант із позивним «Доцент», досвідчений оператор БПЛА та командир взводу. Сьогодні ми вітаємо Леоніда Володимировича з неймовірним творчим досягненням! Його книга «Острів Циклопа» стала «Дебютом року» за версією премії «ТОП Барабуки»!

До 24 лютого 2022 року Леонід Закалюжний викладав історію та теорію літератури, досліджував слово та писав дитячі твори. Саме тоді був створений рукопис повісті «Острів Циклопа», написаний для власних

діток з безмежною любов'ю. Проте з першого дня повномасштабного вторгнення науковець змінив викладацьку кафедру на окопи, ставши до лав Збройних Сил України як доброволець.

Нині молодший сержант із промовистим позивним «Доцент» виконує обов'язки командира взводу у батареї управління та артилерійської розвідки 110-ї окремої механізованої бригади імені генерал-хорунжого Марка Безручка. За плечима захисника – найзапекліші бої на Авдіївському, Покровському, Вугледарському та Новопапівському напрямках.

Поки автор боронив кордони

держави, його дружина Тетяна таємно надіслала рукопис до видавництва «Магура». 29 січня 2026 року в Києві відбулася церемонія нагородження престижної премії «Топ Барабуки», де книга «Острів Циклопа» здобула перемогу в номінації «Дебют року».

Книга, написана ще в мирний час, побачила світ саме тоді, коли українські діти найбільше потребують світла та надії.

Пишаємося нашим колегою, який не лише викладає літературу, а й власною долею пише історію сучасної України!

Пресслужба університету

Перемоги учнів Наукового ліцею ЖДУ у МАН

З гордістю повідомляємо про блискучий виступ учнів Наукового ліцею Житомирського державного університету імені Івана Франка на II етапі Всеукраїнського конкурсу захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України!

Команда наукового товариства «Юні Франківці» продемонструвала надзвичайний рівень знань, аналітичні здібності та дослідницькі компетенції.

Результатом їхньої наполегливої праці стали високі здобутки. Ми маємо 22 роботи-переможці:

- 5 дипломів I ступеня,
- 10 дипломів II ступеня,
- 8 дипломів III ступеня.

Ми пишаємося нашими юними дослідниками та їхніми вагомими досягненнями! Бажаємо їм нових висот та перемог на III етапі конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН!

I МІСЦЕ ВИБОРОЛИ:

Анастасія Дяченко – I місце у секції «Загальна та неорганічна хімія», підготувала Олександр Камінський, вчитель хімії Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат хімічних наук, доцент кафедри хімії

Вікторія Полкунова – I місце у секції «Психологія», підготувала Олег Мазяр, доктор психологічних наук, професор (б.в.з.) кафедри соціальної та практичної психології, та Тетяна Світлична, практичний психолог Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії.

Катерина Пивоваренко – I місце у секції «Французька мова та франкомовна література», підготувала Юлія Лісова, вчитель французької мови Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат філологічних наук, доцент кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти

Ангеліна Поліщук – I місце у секції «Зоологія», підготувала Марина Пацюк, вчитель біології та екології Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, доктор біологічних наук, професор кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття

Шумило Дар'я – I місце у секції «Всесвітня історія», підготувала Анастасія Стаднік, вчитель всесвітньої історії та України Наукового ліцею.

II МІСЦЕ ВИБОРОЛИ:

Марія Овсяннікова – II місце у секції «Медицина», підготувала Ірина Онищук, вчитель біології та екології Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат біологічних наук, доцент кафедри екології та географії

Софія Ковальчук – II місце у секції «Етнологія», підготувала Оксана Маркевич, кандидат історичних наук, старший викладач кафедри всесвітньої історії

Дмитро Алпатов – II місце у секції «Педагогіка», підготувала Юлія Климович, вчитель англійської мови Наукового ліцею, спеціаліст другої категорії, доктор філософії (PhD), старший викладач кафедри

міжкультурної комунікації та іншомовної освіти

Анастасія Рассадкіна – II місце у секції «Математика», підготували Андрій Таргонський, вчитель математики Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики, та Єлизавета Таргонська, студентка КНУ імені Тараса Шевченка, спеціальність «Прикладна математика».

Яна Коломієць – II місце у секції «Журналістика», підготувала Андрій Близнюк, вчитель зарубіжної літератури Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат філологічних наук, доцент кафедри журналістики, реклами та PR

Вікторія Васильчук – II місце у секції «Лісове і садово-паркове господарство», підготувала Людмила Константиненко, вчитель біології та екології Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, вчитель-методист, кандидат біологічних наук, доцент, завідувач кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття, та Лариса Астахова, кандидат біологічних наук, доцент кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття.

Єлизавета Лаговська – II місце у секції «Історія України», підготувала Марина Панчук, вчитель історії Наукового ліцею, аспірантка кафедри історії України

Данил Карпович – II місце у секції «Системи та технології штучного інтелекту», підготувала Олександр Поплавський, вчитель інформатики Наукового ліцею, викладач кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій

Анастасія Савич – II місце у секції «Статистика», підготувала Таміла Коломієць, доктор філософії в галузі математики та статистики, доцент кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики, та Євген Севостьянов, доктор фізико-математичних наук, завідувач кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики.

Постова Дарина – II місце у секції «Теоретична фізика», підготувала Сергій Бондар, асистент кафедри фізики та методики її навчання

III МІСЦЕ ВИБОРОЛИ:

Олена-Надія Бовсунівська – III місце у секції «Українська мова», підготувала Галина Гримашевич, вчитель української мови Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, вчитель-методист, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри української мови та методики її навчання

Олексій Іколенко – III місце у секції «Прикладна математика»,

підготувала Олександр Сарана, вчитель математики Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики.

Ангеліна Поліщук – III місце у секції «Фольклористика», підготувала Наталія Дяченко, вчитель української мови Наукового ліцею, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови та методики її навчання

Діана Петренко – III місце у секції «Охорона здоров'я», підготувала Ірина Онищук, вчитель біології та екології Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат біологічних наук, доцент кафедри екології та географії.

Аліса Бойко – III місце у секції «Біологія людини», підготувала Ірина Онищук, вчитель біології та екології Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат біологічних наук, доцент кафедри екології та географії.

Поліна Матвієнко – III місце у секції «Органічна хімія та біохімія», підготувала Ольга Авдєєва, вчитель хімії Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, доктор філософії з галузі знань 01 Освіта/ Педагогіка, доцент кафедри хімії

Еліна Фана – III місце у секції «Історичне краєзнавство», підготувала Наталія Бовсунівська, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри мистецької освіти

ДИПЛОМ УЧАСНИКА

Катерина Свінцицька – диплом учасника у секції «Зарубіжна література», підготувала Андрій Близнюк, вчитель зарубіжної літератури Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат філологічних наук, доцент кафедри журналістики, реклами та PR

Ольга Мельник – диплом учасника у секції «Географія», підготувала Поліна Шепетюк, вчитель географії Наукового ліцею

Денис Дорогов – диплом учасника у секції «Агрономія», підготувала Василь Панчишин, кандидат сільськогосподарських наук, доцент кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття,

Олександра Козенюк – диплом учасника у секції «Екологія», підготувала Ірина Онищук, вчитель біології та екології Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат біологічних наук, доцент кафедри екології та географії

Роман Ільїн – диплом учасника у секції «Навчальні, ігрові програми та віртуальна реальність», підготувала Олександр Мосіюк, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій, та Сергій Жуковський, вчитель інформатики Наукового

ліцею, спеціаліст вищої категорії, Заслужений працівник освіти України, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій

Вероніка Січкарчук – диплом учасника у секції «Правознавство», підготувала Наталія Войтович, кандидат юридичних наук, доцент кафедри права та публічного управління, та Мирослава Гаєвець, вчитель історії та громадянської освіти Наукового ліцею

Тимофій Данилюк – диплом учасника у секції «Програмна інженерія», підготувала Олександр Мосіюк, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій, та Сергій Жуковський, вчитель інформатики Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, Заслужений працівник освіти

України, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій

Анастасія Волкова – диплом учасника у секції «Українська література», підготувала Оксана Чаплінська, кандидат філософських наук, доцент кафедри української та зарубіжної літератур і методик їх навчання, та Юлія Білошицька, вчитель української літератури Наукового ліцею, спеціаліст другої категорії, заступник директора з наукової роботи.

Олександра Башинська – диплом учасника у секції «Охорона довкілля та раціональне природокористування», підготувала Ірина Онищук, вчитель біології та екології Наукового ліцею, спеціаліст вищої категорії, кандидат біологічних наук, доцент кафедри екології та географії

МАН
МАЛА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО УЧНІВ «ЮНІ ФРАНКІВЦІ»

II ЕТАП
II ЕТАП ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ-ЗАХИСТУ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКИХ РОБІТ

2025/2026 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Переможці I етапу МАН

Переможці I етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук отримали стипендії від міста за чудові результати. Надзвичайно приємно, що серед юних науковців є наші ліцеїсти.

Диплом АБСОЛЮТНОГО ПЕРЕМОЖЦЯ – секція «Навчальні, ігрові програми та віртуальна реальність» – **Роман Ільїн**, учень 11 класу (наукові керівники - Олександр Мосіюк, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій, та Сергій Жуковський, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій, керівник гуртка ЖМЦНТТУМ).

«Програмна інженерія» - **Тимофій Данилюк**, учень 10 класу (наукові керівники - Олександр Мосіюк, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій, та Сергій Жуковський, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій, керівник гуртка ЖМЦНТТУМ).

Диплом I ступеня – секція «Математика» – **Анастасія Рассадкіна**, учениця 10 класу (наукові керівники -

Андрій Таргонський, кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики, та Єлизавета Таргонська, студентка КНУ імені Тараса Шевченка, спеціальність «Прикладна математика»).

Диплом I ступеня – секція «Статистика» – **Анастасія Савич**, учениця 11 класу (наукові керівники - Таміла Коломієць, доктор філософії в галузі математики та статистики, доцент кафедри математичного аналізу,

бізнес-аналізу та статистики, та Євген Севостьянов, доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики).

Вітаємо ліцеїстів та їх керівників з нагородою і бажаємо не зупинятись на досягнутому, а йти лише вперед!

Пресслужба університету,
редакція газети

Донат із серцем: студентський збір для поранених військових

Скородинська Анастасія — голова студентського братства ННІ філології та журналістики — організувала благодійний збір на підтримку поранених військових. Метою збору стало придбання солодощі для шпиталю, щоб підтримати моральний стан поранених захисників. Ініціатива була реалізована за підтримки студентів та партнерів.

– **Що саме спонукало Вас започаткувати цей збір і чому Ви обрали допомогу саме пораненим військовим у шпиталі?**

– Насправді, як такого, конкретного запиту не було, щоб зробити збір, щоб прямо зараз, на вчора, він був. Просто я розумію, в які часи ми живемо, і донатити, організувати збори, волонтерити - це вже не бажання, це обов'язок людей, які живуть у відносно спокої та тиші. Тому що, слухаючи історії людей, які там були і пережили пекло, ти будь-якими силами намагаєшся допомогти і зробити хоч щось, щоб не залишатись осторонь. Тому що, як я вже сказала, це наш обов'язок і ми маємо це робити. У військових там немає вибору, як тут у нас – організувати збір чи ні. А чому саме ми вирішили піти до шпиталю? В нашому університеті є традиція – на новорічні свята відвозити солодощі в госпіталі і я, як теперішній голова братства, не мала права зраджувати цій традиції. Але, як показав досвід, студенти взимку не дуже активні, в нас тоді не вийшло зібрати достатньої суми, тому збір перенесли на день свята Валентина. Зараз я дуже рада, що у нас все вийшло. І дуже вдячна студентам за активність і допомогу.

– **Як Ви плануєте організувати передачу солодощі захисникам і хто допомагає Вам у цьому процесі?**

– Солодощі ми вже передали військовим. Це було 13 лютого, у п'ятницю. Дякую нашому заступнику директора Аліні Великій, яка допомогла зконтактувати із шпиталем та домовилась про передачу солодощів. Також дякую Олексію Башманівському - нашому директору за те, що допоміг закупили та відвезти солодощі у потрібне місце на своєму транспорті. Ну і, звісно, усім тим людям, які

поїхали зі мною і допомогли.

– **Чому для Вас важливо не лише зібрати кошти, а й додати елемент розіграшу для донаторів?**

– Як показує практика, люди стомились від того, що потрібно скидати гроші і нічого не отримувати за це. А ось розіграш додає стимулу робити донат, тому що ти розумієш, що за це можеш щось отримати. Плюс до цього, в людей виникає певний дух азарту, тому що ти можеш виграти книгу, яка коштує до 300 грн, заплативши всього 50 грн. Тому і було прийняте рішення додати розіграш.

– **Як, на Вашу думку, навіть така, здавалося б, невелика допомога, як солодощі, може вплинути на моральний стан поранених військових?**

– Насправді, це сильно додає мотивації і піднімає настрій. Тому що люди бачать, що про них і їх роботу пам'ятають. Тому що, як би це сумно не було чути, але вони там самотні і покинуті. Не у всіх є поруч родина, яка може їх відвідати. Тому ось такі, як може здатись, на перший погляд, дрібниці піднімають військовим настрій.

– **Чи маєте Ви особисту історію або знайомих серед військових, які надихнули Вас долучитися до допомоги?**

– У мене зараз воює хрещений батько. Зараз складно знайти людину, в якій не було б на фронті знайомих чи, навіть, рідні. Тому це і є мотивацією щось робити і допомагати. Не скажу, що хрещений мене сильно надихнув це робити, тому що бажання було ще до того, як я дізналась, що він воює. Просто це хочеться робити, бо для тебе це здається найменшим, що ти можеш зробити для людей, які беруть не тільки тебе, а й твою родину, твоїх друзів і те найцінніше, що у тебе є тут. І таке розуміння та мотивація має бути у кожного свідомого українця.

– **Що б Ви хотіли сказати людям, які вагаються донатити, думаючи, що їхній внесок занадто маленький, щоб щось змінити?**

– Те, що ви вже чули мільйон, або й більше разів. Не буває маленьких внесків. Тому що кожна гривня, та навіть кожні 50 копійок важливі. Щоб ви знали, як я раділа кожному внеску і мене тоді не хвилював його розмір. Я раділа тому, що люди жертвують свої особисті кошти. В цей момент вони на перше місце поставили допомогу, а не випити каву і задовільнити свої потреби. Тому це вже вартує великої поваги і вдячності. Тому хотілось би сказати усім: не бійтесь, що ваш внесок вам може здатись маленьким. Для когось – це привід посміхнутись і щиро подякувати вам за те, що ви людина, яка не пройшла повз.

Таїсія Савчук

Переможець Чемпіонату з дзюдо

Чемпіонат міста Києва з дзюдо відбувся 7 лютого в місті Києві. **Мартинчук Олександр**, студент факультету фізичного виховання і спорту, продемонстрував відмінну техніку, здобувши перше місце.

Олександр поділився своїми враженнями:

– **Як Ви готувалися до цих змагань?**

– Не сказав би, що готувалися саме до цих змагань. Тренування були складні та орієнтовані до чемпіонату України, який проходить після чемпіонату Києва. А на цей турнір приїхали проборотись перед основними стартами.

– **Чи складними були для Вас ці змагання?**

– Ці змагання для мене не були дуже складним. Проте дуже добре поборотись після зимніх канікул та згадати ці почуття.

– **Який поєдинок був найважчим і чому?**

– Найважчий був фінальний поєдинок.

– **Скільки років Ви займаєтесь дзюдо?**

– Дзюдо я займаюсь з 4 років.

– **Що Ви відчували після перемоги?**

– Було дуже приємно отримати першу перемогу в новому році.

– **Як часто у Вас тренування?**

– Ми тренуємось двічі на день.

– **Які Ваші найближчі спортивні цілі?**

– Будемо старатися показувати гарні результати на кубках Європи да відбиратися на чемпіонат Європи.

– **Хто Вас підтримував під час чемпіонату?**

– Мене завжди підтримує моя сім'я та тренер.

– **Як Вам допоміг тренер під час підготовки?**

– Тренувались багато, аналізували сутички, робили багато роботи, яка допомогла перемогти.

– **Яку пораду Ви дали б початківцям, які хочуть займатися дзюдо?**

– Тренуватись на всі 100%, і тоді все буде виходити.

Денис Томко

ЖДУ імені Івана Франка продовжує активну інтеграцію в європейський освітній простір. Чергова фахова зустріч у межах міжнародного проекту Integrating entrepreneurship education into vocational education in Ukraine, що реалізується за підтримки Естонського центру міжнародного розвитку Estonian Centre for International Development (ESTDEV), відбулася 3 лютого.

Науковці ЖДУ, викладачі кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки (Наталія Мирончук, Валентина Ковальчук та Віта Павленко), провели конструктивний діалог із Сір'є Ріккор, старшою викладачкою професійної педагогіки Школи педагогічних наук Таллінського університету.

Головною темою зустрічі стала архітектура курсу «Педагогіка підприємництва». Колеги з Таллінського університету поділилися досвідом формування змісту цієї дисципліни та специфікою її викладання. Зокрема, було детально проаналізовано: чинники вибору форм і методів роботи з магістрантами; як перетворити теоретичні знання про підприємництво на реальні навички майбутнього вчителя; шляхи впровадження підприємницького мислення в освітній процес підготовки вчителів у ЖДУ.

Особливу увагу сторони приділили розробці спеціалізованого навчального модуля для викладачів закладів професійної (професійно-технічної) освіти. Це дозволить масштабувати естонський досвід та адаптувати його до потреб українського ринку праці, де підприємницька компетентність педагога є одним із ключових запитів сучасності.

Взаємонавчання та обмін досвідом з естонськими колегами триває

Освіта,
що змінює
Життя

Лекція професорки Університету Олд Домініон (Норфолк, Вірджинія, США) Анни Марії Перотті

Онлайн-лекція професорки з Old Dominion University (Норфолк, Вірджинія, США) Анни Марії Перотті на тему «Interprofessional Considerations for Language and Cognition as Protective Factors» відбулася 3 лютого. Лекцію відвідали здобувачі та викладачі ННІ іноземної філології.

У лекції зазначалося, що мовлення та когнітивні здібності відіграють важливу захисну роль, допомагаючи людині розв'язувати проблеми, регулювати емоції, будувати соціальні зв'язки та осмислювати складний життєвий досвід. Було підкреслено, що розвинений словниковий запас і здатність формувати власні історії допомагають пережити травматичні події та сприяють психологічному відновленню.

Окрему увагу лекторка приділила тому, що ранній мовленнєвий розвиток є одним із ключових чинників академічної успішності й психологічної стійкості, особливо в умовах підвищеного ризику.

Учасники мали можливість поставити запитання та обговорити сучасні підходи до міждисциплінарної роботи у сфері спеціальної освіти та розвитку когнітивних і мовних компетенцій.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1500971932035453&set=pcb.1500976355368344>

Професорка Анна Марія Перотті 18 лютого прочитала онлайн-лекцію для здобувачів та викладачів ННІ філології та журналістики. Тема зустрічі – «Special Education» – охопила ключові аспекти сучасної інклюзивної моделі, яка сьогодні є еталоном у світовій педагогіці. Пані професорка детально розібрала шлях від законодавчої ініціативи до її реального втілення в освітньому процесі.

Про що дізналися учасники?

Основи американського законодавства IDEA (Individuals with Disabilities Education Act). Слухачі дізналися, як чіткі правові норми гарантують кожній дитині доступ до якісного навчання.

Як освітня стратегія США інтегрується у щоденну роботу педагога та які інструменти допомагають адаптувати навчальний матеріал під різні потреби.

Принципи, за якими готують вчителів у США, та важливість психологічної готовності до роботи в інклюзивному класі.

Головний акцент лекції — перехід від формальної присутності дитини в школі до створення системи реальної індивідуальної підтримки.

Special Education: Анна Марія Перотті поділилася досвідом США зі студентами ЖДУ

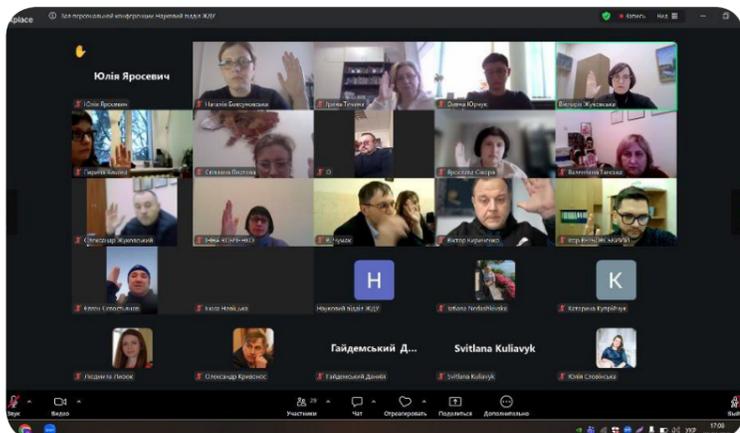
Засідання Науково-методичної ради відбулося 9 лютого. Ключовим питанням порядку денного стали рекомендації експертних груп і галузевих експертних рад НАЗЯВО та їх урахування внутрішньою системою забезпечення якості вищої освіти університету в освітньому процесі.

Перший проректор Наталія Бовсуновська представила ґрунтовний аналіз рекомендацій та окреслила інституційні пропозиції університету. Основний фокус — на підвищенні конкурентоспроможності наших випускників та модернізації освітніх програм 2026 року.

Пріоритетні кроки розвитку: підсилення дослідницької та практичної складової в навчальних планах; цифровізація моніторингу через оновлення опитувальників та процедур перевірки якості освіти; проведення методичних тренінгів для гарантів програм та викладачів; проведення інформаційно-просвітницьких заходів щодо прав і обов'язків учасників освітнього процесу; подальший розвиток інклюзивного освітнього середовища.

Окрему увагу приділили темі міжнародної співпраці. Проректор з наукової та міжнародної роботи Вікторія Жуковська наголосила на важливості активізації академічної мобільності як внутрішньої (між українськими вишами), так і міжнародної.

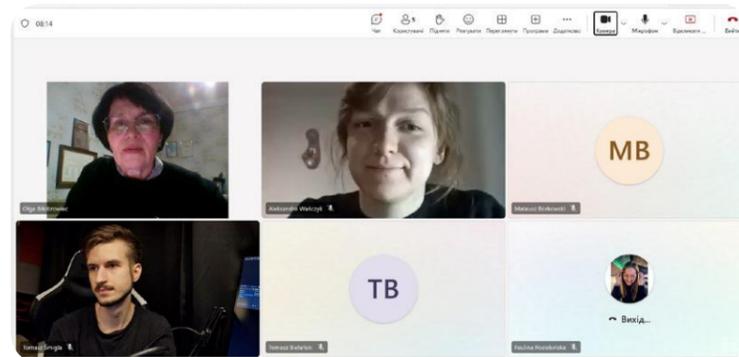
Науково-методична рада схвалила запропоновані кроки та визначила відповідальні підрозділи для їх реалізації.

Професорка кафедри історії України, докторка історичних наук Ольга Білобровець протягом січня провела цикл онлайн-лекцій для докторантів Uniwersytet Ignatianum w Krakowie (Польща).

Тематика лекцій була присвячена одній із найактуальніших тем сучасності — культурній політиці в Європейському Союзі. Разом із польськими колегами пані професорка розібрала ключові аспекти: місце і роль культурної політики в інтеграційних процесах ЄС; формуванні європейської ідентичності; правові основи культурної політики на сучасному етапі.

Досвід спілкування з польськими докторантами, з'ясування їх наукових інтересів та підходів до проведення досліджень, дискусії після лекцій дають можливість визначити та застосувати нові, ефективні форми і методи викладання.

Засідання робочої групи, присвячене ключовому аспекту професійної підготовки — збільшенню обсягу практичного навчання в освітніх програмах набору 2026 року, відбулося 2 лютого. Метою засідання було удосконалення внутрішньої системи забезпечення якості вищої освіти та оперативне реагування на рекомендації зовнішніх експертних рад. Ми прагнемо, щоб кожна освітня програма максимально відповідала запитам сучасного ринку праці.

У засіданні взяли участь: декани факультетів та директори ННІ, завідувачі кафедр та керівники практик.

Ключовими питаннями порядку денного були: детальний розгляд висновків акредитаційних експертиз щодо посилення практичного складника; обговорення нових можливостей для залучення здобувачів до науково-практичної діяльності; визначення конкретних кроків для впровадження змін у навчальні плани наступного року.

Робота в цьому напрямі триває та спрямована на підвищення якості підготовки фахівців відповідно до сучасних вимог стандартів вищої освіти та ринку праці.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1508014587997854&set=pcb.1508017067997606>

Рінат Осадчук продемонстрував гідний результат у бігу на 60 м з бар'єрами — 8,29 с та став срібним призером змагань. Тренери — Ледньова А., Ледньова О. та Степанова Ю.

Спортсмени факультету гідно представили університет, область та Україну на всеукраїнському рівні

Щиро вітаємо спортсменів і їхніх тренерів із успішним виступом! Бажаємо не зупинятися на досягнутому та впевнено рухатися до нових стартів і перемог! Ваші результати — приклад наполегливої праці, командної підтримки та справжньої любові до спорту!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1418219050099459&set=pcb.1418224470098917>

Командний чемпіонат України з легкої атлетики у приміщенні серед юніорів відбувся у Києві 6-7 лютого. Студенти факультету фізичного виховання і спорту нашого університету продемонстрували високий рівень підготовки, силу характеру та жагу до перемоги.

Олександра Любанська продемонструвала відмінний результат у бігу на 800 м — 2:14,88 та здобула золоту медаль. Тренери — Інна Євсєєва та Дмитро Денисов.

Анастасія Ульяницька показала високий рівень підготовки у бігу на 3000 м — 10:37,49 та виборолла золоту медаль. Тренери — Данилюк І. та Даниленко І.

Рінат Осадчук продемонстрував гідний результат у бігу на 60 м з бар'єрами — 8,29 с та став срібним призером змагань. Тренери — Ледньова А., Ледньова О. та Степанова Ю.

Спортсмени факультету гідно представили університет, область та Україну на всеукраїнському рівні

Щиро вітаємо спортсменів і їхніх тренерів із успішним виступом! Бажаємо не зупинятися на досягнутому та впевнено рухатися до нових стартів і перемог! Ваші результати — приклад наполегливої праці, командної підтримки та справжньої любові до спорту!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1418219050099459&set=pcb.1418224470098917>

В межах Кубка України з легкої атлетики в приміщенні, що проходив у місті Києві 7 лютого, відбулися змагання з бігу на 60 метрів з бар'єрами — одного з найдинамічніших і найвидовищніших видів програми.

Кирило Лампіцький, студент факультету фізичного виховання і спорту, продемонстрував відмінний результат і фінішував третім із часом 8,05 с, здобувши бронзову медаль.

Щиро вітаємо спортсмена та його тренерів — Аллу Ледньову, Юлію Степанову та Олександру Ледньову — із гідним виступом на всеукраїнському рівні! Бажаємо не зупинятися на досягнутому та впевнено крокувати до нових спортивних вершин і перемог!

СТУДЕНТИ-ФРАНКІВЦІ 19 ЛЮТОГО МАЛИ ЗУСТРІЧ З ПРАЦІВНИКАМИ ГУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЖИТОМИРСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Ветерани війни Кирило Гиндич (помічник начальника ГУНП з ветеранської політики) та Олександр Неголюк (працівник Управління інформаційно-аналітичної підтримки) поділилися з молоддю тим, про що не пишуть у підручниках. Студенти побачили кадри з особистих архівів бійців. Це були історії про відповідальність за життя побратима, про найнапруженіші моменти служби та про те, як знайти в собі сили діяти, коли навколо вогонь.

Начальниця ювенальної превенції області Марія Зуб застерегла молодь від невидимих загроз. Шантаж, маніпуляції та підступні спроби вербування російськими спецслужбами - ворог поляє на молодих людей у соцмережах. Також обговорили теми, які часто замовчуються: протидію булінгу, підтримку у складних психологічних станах та важливість вчасної допомоги.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1514700477329265&set=pcb.1514704913995488>

Чемпіонат України з боротьби самбо серед чоловіків та жінок (спортивний розділ) відбувся 18–19 лютого в місті Луцьк. Змагання об'єднали найсильніших спортсменів з усіх куточків країни.

Віолетта Кумечко, студентка факультету фізичного виховання і спорту, продемонструвала високий рівень підготовки, впевненість і справжній чемпіонський характер, здобувши 1 місце.

Завдяки блискучому виступу спортсменка виборола путівку на чемпіонат Європи з боротьби самбо серед дорослих.

Щиро вітаємо Віолетту та її тренерів — Олену Кумечко й Людмилу Новицьку — із заслуженою перемогою!

Бажаємо успішної підготовки та гідного виступу на європейській арені! Ваш результат — це приклад наполегливості, сили духу та відданості обраній справі!

Чемпіонат України з легкої атлетики серед юніорів відбувся 21–22 лютого в місті Київ. На доріжках і в секторах зібралися найсильніші юніори країни, щоб довести: майбутнє української легкої атлетики — сильне, витривале та незламне.

Олександра Любанська, студентка факультету фізичного виховання і спорту, гідно представила університет на всеукраїнській арені та виборола золоту нагороду у бігу на 800 м серед юніорів

Щиро вітаємо Олександру та її тренерів — Іну Євсєєву та Дмитра Денисова — із блискучою перемогою! Саме професіоналізм наставників, щоденна наполеглива праця та сила характеру спортсменки стали запорукою цього високого результату.

Бажаємо нових рекордів, впевнених стартів і яскравих перемог на майбутніх змаганнях!

Пишаємось нашою студенткою, яка прославляє університет і доводить, що витривалість, дисципліна та наполегливість ведуть до спортивних вершин!

Студенти перших курсів нашого університету мали корисну та інформативну зустріч із представницями Юридичної клініки «Правосвіт».

Разом із доцентками кафедри права та публічного управління Наталією Войтович та Ольгою Рудницькою вони розбиралися у тонкощах правового поля та отримали відповіді на низку питань: як працює юридична клініка «Правосвіт» і чому туди варто звернутися вже сьогодні; що насправді дозволено і заборонено студенту (спойлер: прав у вас більше, ніж ви думали!); як законно обмежуються певні права громадян під час війни та як при цьому не втратити правовий захист.

Студенти дізналися, які саме права можуть бути обмежені згідно із законодавством, чому це необхідно для безпеки держави та які гарантії захисту прав людини залишаються незмінними навіть у цей складний період.

Юридична клініка «Правосвіт» продовжує свою роботу і завжди готова підтримати університетську спільноту.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1515483197250993&set=pcb.1515490557250257>

Чемпіонат Житомирської області серед ветеранів війни (адаптивний спорт) та з пара-армрестлінгу відбувся 19 лютого на базі спортивного комплексу УТОГ. Змагання об'єднали понад 60 спортсменів з усіх куточків області

Олексій Дегтяренко, студент факультету фізичного виховання та спорту, продемонстрував силу, витримку та незламний характер, виборовши абсолютне чемпіонство у ваговій категорії до 80 кг. Завдяки впевненому виступу спортсмен здобув право представляти Житомирщину на чемпіонаті України, який відбудеться 4–9 березня на Закарпатті.

Щиро вітаємо Олексія та його тренера Володимира Сарницького з вагомих досягненнями! Бажаємо успішної підготовки, нових перемог і гідного виступу на всеукраїнській арені!

Доцент кафедри психології, логопедії та інклюзивної освіти Ганна Хворова 18 лютого взяла участь у тренінгу «Формування компетентностей національних тренерів системи безперервного професійного розвитку фахівців із соціальної роботи», реалізованого в межах проекту «Зміцнення системи професійного розвитку та компетентностей працівників соціальних служб».

Програма тренінгу поєднувала ґрунтовний теоретичний зміст із практично орієнтованою роботою. Вагомою складовою стала апробація авторських тренінгових напрацювань та інтервізійна сесія з аналізу практичних кейсів, що сприяло ефективному застосуванню теорії на практиці. Упродовж чотирьох днів національні тренери поглиблювали знання з етичних принципів соціальної роботи, сучасних теорій і моделей професійної діяльності, а також опановували стратегії реалізації права кожної дитини на зростання в сімейному середовищі.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=122186943740763244&set=pcb.122186943908763244>

Студенти та викладачі університету 21-22 лютого стали учасниками дводенної пригоди мальовничими зимовими Карпатами. У програмі були і підйоми в засніжені гори в межах екскурсії Карпатським природним біосферним заповідником, і панорамні витяги на гірськолижному курорті «Буковель». Також під час екскурсії учасники знайомилися з традиційним побутом гуцулів, відвідали справжню гірську полонину, де усі, хто міг, заграли на справжній гуцульській трембіті, скуштували сиру та відвідали хатину мольфара.

Мандрівні франківці вчергове переконуються, що наша Україна велика та духовно багата країна.

Доєднуйтеся до нашої спільноти мандрівних франківців у Viber - <https://invite.viber.com/...>

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1518036760328970&set=pcb.1518041096995203>

Чемпіонат України з легкої атлетики серед юніорів відбувся 21–22 лютого в місті Київ. Це були дні справжньої боротьби, яскравих емоцій та великих амбіцій! На доріжках і в секторах зібралися найсильніші юніори країни, щоб довести: майбутнє української легкої атлетики — сильне, витривале та незламне.

Роман Цьомик, студент факультету фізичного виховання і спорту, гідно представив університет на всеукраїнській арені та виборов срібну нагороду у спортивній ходьбі серед юніорів з результатом 22:45.

Завдяки блискучому виступу спортсмен виборов путівку на Чемпіонат Асоціації балканських легкоатлетичних федерацій зі спортивної ходьби!

Щиро вітаємо Романа та його тренерів – Анатолія Сушицького та Андрія Черногова – із вагомим досягненням! Саме професіоналізм наставників, щоденна наполеглива праця та сила духу спортсмена стали запорукою цього високого результату.

Бажаємо нових рекордів, впевнених стартів і яскравих перемог на майбутніх змаганнях!

Пишаємось нашим студентом, який прославляє університет і доводить, що витривалість, дисципліна та наполегливість ведуть до спортивних вершин!

Військові технології мовою зумерів: Вадим Адамов та Flight Club 25 лютого у ЖДУ!

Це не була звичайна лекція. Це – історія Вадима Адамова – кінорежисера, аеророзвідника ЗСУ, лауреата премії імені Павла Тичини та засновника проекту Flight Club.

Вадим пішов добровольцем на фронт у 2022-му, у 18 років. Піхота. Бахмут. Авдіївка. Роботине. Два поранення. Втрата друзів.

2024 рік. Бліндаж під Роботиним. Вадим тампонує пораненого штурмовика. Отримує запрошення прочитати лекцію. Успішна евакуація, дозвіл від командира – і потяг на Київ. Вдома вдягає костюм і йде виступати перед 50 активістами. Успіх. Ще запрошення. 15 лекцій в університетах. Премія імені Павла Тичини. Створення Flight Club разом з командою молодих підприємців та ветеранів, які після поранень знайшли себе в інженерії.

А тепер він тут, у нас, щоб розповісти молоді, як технології змінюють правила гри на полі бою.

На зустрічі зі студентами йшлося про FPV-дрони, наземні роботизовані комплекси, РЕБ та РЕР – і все це мовою зумерів! З рофлами, мемами та реальними приколами з передової. Бо про складне треба говорити просто.

Головні меседжі:

- Дрони замість артилерії. Життя на фронті найбільше залежить від інженерів.

- MiTech – це престижно. Збиральник дронів може заробляти 30+ тисяч грн, а інженер став найважливішою людиною в країні.

- Твої мізки можуть нищити ворога ефективніше за снаряди. Не будь пасивним.

- Креативність на війні – це життєво необхідна компетентність. Вміння мислити нестандартно перетворює цивільного фахівця на архітектора технологічної перемоги.

Дякуємо за цей драйв! Вадим Адамов та Flight Club будують міст між студентською аудиторією та технологічним фронтом країни.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1520145310118115&set=pcb.1520151626784150>

<https://www.facebook.com/reel/1254228736783692>

Сьогодні технології на полі бою змінюються швидше, ніж ми встигаємо оновлювати застосунки в телефонах. У стінах ЖДУ 27 лютого відбулася розмова, що ламає стереотипи: 18-річний CEO компанії Xnet Юрій Лобода довів, що для створення технологічного щита країни не потрібно чекати диплома чи кращого часу.

Юрій розпочав розробку антидронових рішень у 16 років, поєднуючи це з іспитами до вступу у виш. Молодь більше не чекає можливостей – вона їх створює, об'єднуючи у команди однодумців та масштабуючи стартапи з нуля.

Найважливіший етап будь-якого проекту – це апробація. Винаходи Юрія проходять через руки військових, які щодня ризикують життям на передовій. Коли твій продукт тестують у реальному бою, ти усвідомлюєш справжню вагу інженерної думки. Це іспит, де оцінка – врятоване життя.

MiTech дає унікальний шанс конвертувати інтелект у безпеку. Залучення фінансування, пошук ресурсів та реалізація винаходів сьогодні доступні кожному, хто має сміливість заявити про себе.

Бути потрібним у будь-якому віці – це вимога сучасності.

Разом із командою Flight Club Юрій Лобода запрошує студентів

ЖДУ не бути сторонніми спостерігачами. Це шанс стати частиною спільноти, що наближає перемогу технологіями.

Твій розум – твоя зброя. Починай діяти вже сьогодні!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1522193846579928&set=pcb.1522198206579492>

Зимовий чемпіонат України з сучасного п'ятиборства серед усіх вікових категорій проходив у Львові з 5 по 8 лютого. На спортивних аренах зібралися найсильніші п'ятиборці країни, щоб довести: український спорт — це витривалість, характер і незламна воля до перемоги.

Студенти факультету фізичного виховання і спорту, які увійшли до складу збірної команди Житомирської області, продемонстрували амбітні результати на всеукраїнській арені та вибороли призові місця.

Данило Сич, студент групи 41 Бд-ФКС, продемонстрував впевнений та яскравий виступ, став призером одразу у двох категоріях: бронзова медаль серед дорослих спортсменів та срібна нагорода серед юніорів.

У командному заліку бронзові нагороди виборола команда Житомирської області, у складі якої студенти ЖДУ: Данило Сич, студент групи 41 Бд-ФКС; Владислав Тищенко, студент групи 31 Бд-ФКС та Максим Гринь, студент групи 11 Бд-ФКС.

Саме злагоженість дій, витривалість і командна підтримка дозволили спортсменам піднятися на п'єдестал пошани

Щиро вітаємо спортсменів та їхніх тренерів — Віталія Тищенко, Вікторію Зелінську-Тищенко, Олексія Юрчака, Ернеста Ячика та Ольгу Шарапову — із вагомими здобутками!

Професіоналізм наставників, щоденна наполеглива праця та сила характеру спортсменів стали запорукою цього високого результату. Бажаємо нових рекордів, впевнених стартів і яскравих перемог на майбутніх змаганнях!

Пишаємось нашими студентами, які доводять, що витривалість, дисципліна та наполегливість ведуть до спортивних вершин!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1426649132589784&set=pcb.1426651165922914>

Презентація книги Олександра Савченка «Ескалація. Битва президентів»

Інтелектуальна подія – зустріч із Олександром Савченком, ректором Міжнародного інституту бізнесу, доктором економічних наук, професором, українським громадським діячем, меценатом відбулася в університеті 12 лютого. Захід об'єднав викладачів, студентів, науковців, фахівців бібліотеки.

Особливого статусу заходу додала участь поважних гостей, які долучилися до фахового обговорення видання: Дмитро Дроздовський — відомий літературний критик, літературознавець, письменник та перекладач; Іван Степурін — кандидат

технічних наук, директор видавництва «Саміт-Книга» та співзасновник продакшн-компанії «Саміт-фільм».

Олександр Савченко презентував свій новий резонансний роман-дослідження «Ескалація. Битва президентів». Це глибока аналітична праця, що поєднує елементи політичного трилера, фантастики та реальних подій. Події розгортаються одразу після припинення активної фази російсько-української війни, коли розпочинається запекла боротьба за владу між трьома політичними силами. Автор досліджує природу конфліктів між найвищими посадовими особами та те, як президентські амбіції впливають на безпеку й міжнародний імідж країни, розкриває закриті сторінки політичних подій та аналізує, чому світ дозволив агресію.

Під час зустрічі Олександр Савченко окреслив сміливі погляди на майбутнє України: Яку роль відіграє економічна незалежність у воєнний час? Якою має бути стратегія

держави для остаточної перемоги? Як особисті протиріччя лідерів перетворюються на масштабні політичні кризи?

Окрім «Ескалації», автор ознайомив присутніх із попередніми роботами: книгами «Антиукраїнець, або Воля до боротьби, поразки чи зради» та «25 років: заповіді незалежності України».

Наприкінці зустрічі відбулася жвава дискусія та автограф-сесія. Олександр Савченко подарував примірники своїх творів у фонд бібліотеки університету.

Пресслужба університету

Фотозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1508798011252845&set=pcb.1508807791251867>

Чи є реклама мистецтвом?

Сьогодні важко уявити сучасний світ, й медіапростір зокрема - без реклами. Вона супроводжує читача на сторінках газет, у новинних стрічках сайтів, між телесюжетами та, навіть, усередині всіх сфер життя. Реклама давно перестала бути лише інструментом продажу - у нашому житті вона виконує роль повноцінного комунікативного елемента, що впливає на зміст, форму та економічну стабільність засобів масової інформації. У добу цифрових технологій і зростаючої конкуренції за увагу аудиторії реклама стала одним із ключових чинників існування дрібних та великих підприємств, фірм, магазинів, закладів освіти тощо, водночас породжуючи нові виклики, етичні дилеми та питання балансу між інформуванням і комерцією.

Зважаючи на постійне вдосконалення сфери реклами, у нашому сьогоденні кожен оточений безліччю яскравих банерів, анімаційних відео та картинок, вірусних гіфок тощо, які мають на меті одне - познайомити потенційну аудиторію із продуктом, товаром, послугою чи предметом реклами. Більшість реклам ми перегортаємо або ігноруємо, але деякі змушують зупинитися, усміхнутися, замислитися чи навіть заплакати. Втім, чи можемо з цієї причини вважати рекламу мистецтвом?

Традиційно мистецтво асоціюється з живописом, музикою, літературою або театром - сферами, що мають викликати емоції, передавати ідеї та відображати дух епохи. Проте, як уже зауважено вище, сучасна реклама дедалі частіше виконує ці функції - розповідає історії, створює образи, формує символи й апелює до глибоких людських почуттів - любові, страху, надії, співчуття.

У рекламних роликах і друкованих оголошеннях активно використовуються художні засоби: метафори, алегорії, ритм, колір, музика, візуальні контрасти. Креативні команди працюють над рекламними кампаніями так само, як режисери над фільмами або художники над полотнами. Недарма найуспішніші рекламні проекти отримують міжнародні нагороди та стають предметом обговорення не лише серед маркетологів, а й серед мистецтвознавців.

Варто згадати й соціальну рекламу, яка особливо близька до мистецтва за своєю суттю. Кампанії, присвячені проблемам війни, екології, дискримінації чи здорового способу життя, часто не мають прямої комерційної мети. Їхнє завдання - змінити мислення, спонукати до рефлексії та дії. Такі рекламні повідомлення здатні викликати сильний емоційний відгук і залишатися в пам'яті роками, як справжні художні твори.

Водночас, противники ідеї «реклами як мистецтва» наголошують: головна мета реклами - продаж. На їхню думку комерційний інтерес автоматично позбавляє її художньої цінності. Проте історія мистецтва знає чимало прикладів, коли митці працювали на замовлення - для меценатів, церков чи держави. Це не завадило їхнім творам стати класикою.

Сучасна реклама також відображає реалії свого часу. Вона фіксує соціальні тренди, зміну цінностей, стиль життя суспільства. Через рекламні образи можна простежити, як змінюється уявлення про красу, успіх, сім'ю чи роль людини в суспільстві. У цьому сенсі реклама є своєрідним «дзеркалом епохи».

Отже, реклама може бути різною. Часто вона справді залишається лише нав'язливим інформаційним шумом. Але в тих випадках, коли рекламне повідомлення поєднує ідею, емоцію та майстерну форму, воно виходить за межі суто комерційної функції. Тоді реклама стає не просто способом продати товар, а повноцінним культурним явищем - і, без сумніву, формою сучасного мистецтва.

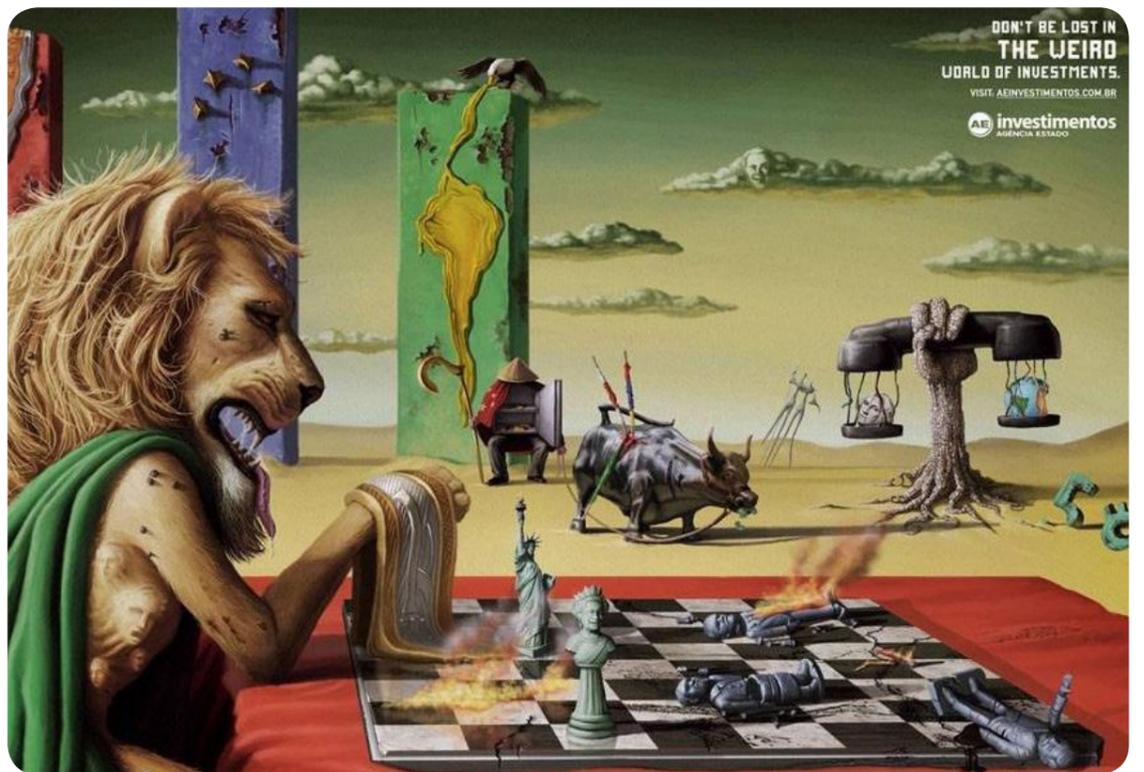
Андрій Халінковський

І, нарешті, четверта мавпа!

Вона - поєднання перших трьох:

**Нічого не бачить.
Нічого не чує.
Нічого не говорить.**

ВETERАНИ РІЗНІ ПЕРЕМОГА ОДНА

З ПОВАГОЮ ДО ВСІХ,
ХТО РОБИТЬ УКРАЇНУ СИЛЬНІШОЮ

МІНІСТЕРСТВО
У СПРАВАХ
ВETERАНИВ
УКРАЇНИ

НАКО
ТІ УКРАЇНА - ТІ - ДС

Щомісячна
студентсько-викладацька
газета

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Ідентифікатор медіа - R30-04044.

Редактор: Андрій Близнюк.

Коректори: СІЦ.

Верстка: Тетяна Безверха.
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.

Тел.: (097) 322-09-50.

Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com

Електронна версія газети: <https://zu.edu.ua/universum.html>

Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлини, вміщені у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.

Віддруковано
Адреса
Тел.
Замовлення

Наклад